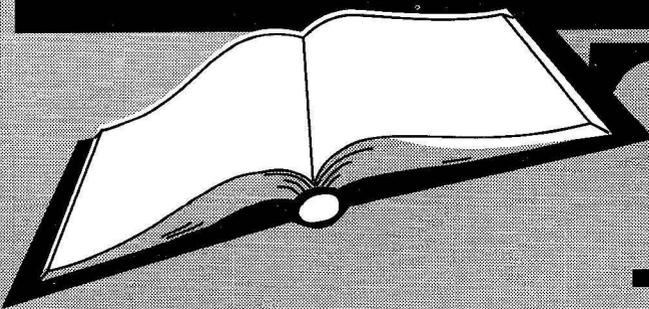

BIBELSK TRO

Nr. 1:6
Februar
1994

3. årgang

1

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk grunn*

PÅ BIBELENS GRUNN

utgir tidsskriftet
Bibelsk Tro.

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Like-
dan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostolens skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den

norske kirkes bekjennelsesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om «Skriften alene», «rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene» og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegaveholdningen.

Styret:

Lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), forkynner/cand. theol. Kristoffer Fjelde (nestformann), misjonær/ rektor Reidar Eriksen (sekretær), ingeniør Gordon Landro og konsulent Karstein Øvstebo.

Varamenn: Adjunkt Gunnar Holth, misjonær/cand. theol. Olav Toft, avd.-leder Tor Ydstebo, bonde Ola Borrevik og bedriftsleder Gunleif Handeland.

Rådet:

Rådgiver/sosialøkonom Dagfinn J. Hansen, jordbruksavløser Jan Ove Heggdal, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, bonde Leif Jan Krogedal, misjonær/cand. theol. Guttorm Raen og avd.-leder Olav Stokka.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, lærer/cand. theol. Eivind Gjerde, adjunkt Gunnar Holth, lærer Reidulf Tværåli, misjonsskolelærer/dr. Norvald Yri.

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-
luthersk grunn

Redaksjon:

Olav Hermod Kydland

Guttorm Raen

Olav Toft

Redaksjons- og ekspedisjonsadr.:

Postboks 264, 4350 Nærbø
Fax 51 43 22 82

Abonnement og gaver:

Kleppveien 894,
4063 Voll

Postgiro: 0825 0578300
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer: Kristian Byberg
Tlf. 51 65 41 01

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement :

Norge og Norden kr. 100,-
Til andre land kr. 125,-
Skoleungdom kr. 70,-

Redaksjonen er ansvarlig for alt som kommer fram i lederspaltene. Konkrete synspunkter forøvrig står de respektive forfattere ansvarlig for. Red. deler nødvendigvis ikke alle disse, men er ansvarlig for at ikke noe bryter med stiftelsens formål og grunnlag. Unntak fra dette kan være ytringer i klipp- og leserbrevspalten.

Ettertrykk kan skje med kildeangivelse.

Opplag: 3.000

Layout: Narve Holmen

Steinkjer Trykkeri AS
Tlf. 74 16 30 00

Nr. 1 Februar 1994:

Tidsåndens innflytelse	Side	2
Leder. Olav Hermod Kydland		
Forklødning – eller klødning		3
Andakt. Erik Trans	»	
Lov og evangelium i anfektelse		4
Bibelforum. Guttorm Raen	»	
Hva forkynnes i dag?		7
Søkelys på forkynnelsen. Terje Treidene	»	
«Jeg tenkte» – «Nå vet jeg»		9
Fra bibelhistorien. Olav Fjermedal	»	
Dagens åndelige situasjon		11
Kommentar	»	
Guds heilage lov (V)		14
Dei ti boda. Olav Toft	»	
Sjelesørgeriske sannheter fra Romerbrevet (VIII)		16
Bibelsk sjelesorg. Norvald Yri	»	
Profeten Hoseas (VII)		19
Bibelstudieserie. Guttorm Raen	»	

Et nåde-år

Et nytt år er gitt oss av Herren. Vi takker ham for at han tok seg av oss og holdt sin vernende hånd over oss i året som gikk.

Vår bønn er at Herren vil se til oss, veilede, gi visdom og råd i året som ligger foran. Gud være takk at vi har Guds Ord iblant oss, og at vi daglig kan få leve i den forvisning at Jesus døde for oss, oppstod for oss, sitter ved Faderens høyre hånd og er vår forbeder.

Må Herren velsigne hver enkelt i det nye året!

SPRE PÅSKENUMMERET!!!

Neste utgave av Bibelsk Tro, som kommer i mars, blir påskenummeret. Av innholdet kan vi nevne en samtale med Trygve Bjerkreim. Videre skriver Reidar Eriksen om «Kristus korsfestet». «Se der Guds lam» er et emne Dag Risdal tar for seg.

Som i fjor, vil vi prøve å spre påskenummeret mest mulig. Vi håper enda flere vil være med på dette i år. Skriv til oss og oppgi hvor mange eksemplarer du ønsker. (Adr.: Bibelsk Tro, postboks 264, 4350 Nærbø.) Prisen blir kr. 20,- pr. blad og du får 20 % provisjon. Innbetalingsblankett sendes sammen med bladene.

Vi vil på forhånd takke for hjelpen! **REDAKSJONEN**

Tidsåndens innflytelse

Jesu Kristi kirke på jord er en stridende kirke. I oldtida sto kampen særlig om treenighetslæren og Jesu person. I reformasjonstida var det «nåden alene, Jesus alene og troen alene», dvs. rettferdiggjørelse ved tro, som sto i fokus. I de siste århundrer – og da særlig vår tid – er det Den Hellige Skrift kampen står om.

Leder

Hvorfor denne strid?

Vi kan gjerne spørre: Hvorfor har det gjennom alle tider vært så vanskelig for de troende å holde fast ved Bibelen og dens innhold? Har ikke Jesus og hans apostler lært oss hvordan vi skal betrakte Den Hellige Skrift, hva som er sann kristendom og hvordan en skal leve i en ond verden, og advart mot vranglære og falske profeter og apostler?

Vi må svare bekreftende på dette. Men hvorfor er det så vanskelig å holde fast ved Guds Ord? Vi kan kort si at det er innflytelse fra tidsånden (se Ef 2,2). Med «tidsånden» tenker vi på de åndsretninger og ideologier som dominerer en tidsalder. Det er tanker, meninger, spekulasjoner, håp, impulser og hensikter som opptar og er i omløp blant verdens mennesker. «Det er den moralske (eller amoralske) atmosfære som vi inhalerer hvert øyeblikk av vårt liv, for uunngåelig å utånde den igjen» (Trench).

Bak tidsånden står «høvdingen over luftens makter» (2 Kor 4,4) og hans åndsmakter kalles «verdens herskere i dette mørke» – «ondskapens åndehær i himmelrommet» (Ef 6,12).

Åndskampen

I denne atomsfæren lever de troende som fremmede og utlendinger, og formaner til å ta «Guds fulle rustning på» og «ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds Ord» (Ef 6,13;17), og ikke å skikke seg lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av sinnet (Rom 12,2).

Som allerede nevnt står kampen i dag særlig om Den Hellige Skrift. – Den kristne kirke har hovedsakelig bekjent seg til Bibelens inspirasjon og ufeilbarlighet like til den historisk-kritiske metode – som avspeiler tidsånden – fikk innpass for vel 200 år siden. Dens frukter og resultater ser vi tydelig i dag, ikke bare i synet på Bibelen, teologien og i

kristenheten, men også i folke- og samfunns- livet.

På grunn av tidsåndens innflytelse og dermed svekkelse av sann kristendom i vårt folk har den treenige Gud og hans livslover for menneskelivet blitt tilsidesatt og erstattet av hedenske holdninger og lover. Vi kan nevne abortloven (fosterdrapsloven), partnerskapsloven og likestillingsloven. Disse er en frukt av nyfeminismen, og konsekvensene av denne åndsretningen opplever mange på sin egen kropp, både i familielivet og samfunns- livet.

Kirken tilpasser seg

Med uro og sorg legger en merke til hvordan kirkesamfunn og kristelige organisasjoner tilpasser seg tidens tankegang, tidsånden. Dette kunne imidlertid ikke ha skjedd uten at Bibelens autoritet først var blitt svekket.

Som en følge av denne tilpassning, får man en saltløs og kraftløs forkynnelse. Guds kjærlighet framheves, men Guds vrede er en tilbakeholdende med å forkynne. Syndefallets alvor avsvettes, og menneskenes synder blir mange ganger mer betraktet som svakhet enn brudd med Gud og hans livslover for menneskelivet. – Omvendelsesforkynnelse hører en ikke ofte. Dermed er faren stor for at sann kristendom forveksles og erstattes av allmennreligiøsitet. Følgelig kan vi i dag finne «bekjennende» kristne som godtar fosterdrap, partnerskap og likestilling mellom kjønnene i heim og menighet.

Hva er grunnen til dette? Det er innflytelse fra tidsånden. En verdslig og bibelfremmed holdning har fått innpass og krever å bli respektert. Men de bibeltroende kan ikke godta dette. Følgelig blir det strid. Hvem får skylden? Selvfølgelig de som ikke kan godta det nye. Men Jesu venner kan aldri godta det som strider mot Guds eget Ord.

Kampen om Skriften vil nok bare intensiveres i styrke. Dersom den kristne kirke taper denne kampen, taper vi også samtidig Bibelens innhold, dvs. Skriftens kjerne og stjerne, Jesus. Hans person og frelsergjerning fordunkles og vi overlates til våre egne subjektive følelser om religion og moral.

La oss imidlertid ikke fortvile og bli motløse, for vi har enda det profetiske ord iblant oss. «Det er som en lampe som lyser på et mørkt sted, inntil dagen lyser fram og morgenstjernen går opp i deres hjerter» (1 Pet 1,19).

OLAV HERMOD KYDLAND

Forklædning – eller klædning?

»Jeg fryder mig over Herren, min sjæl jubler over min Gud. For Han har klædt mig i frelsens klæder og hyllet mig i retfærdighetens kappe.«
Esajas 61,10

Andakt

Mange af os har nok, som børn, prøvet at forklæde os. For nogen tid siden kom en av vore piger i min hustrus bryllupskjole. Hun så festlig og fin ud. Men det var en forklædning. Hun var ikke nogen rigtig brud, – så sød og dejlig hun end var at se på.

Mange har gennem tiderne forsøgt sig med forklædning over for Gud. Ja, hvem har ikke? Men det værste er, at mange går ind i evigheden i deres forklædning.

Da kong Akab stod ved afslutningen af sit liv, prøvede også han med forklædning. »Jeg vil forklæde mig«, sagde han til kong Joshafat af Juda, som var på besøg (1 Kong 22,30). Gud havde gennem profeten Mika givet til kende, at Akab ville miste livet, hvis han drog i krig mod Ramot i Gilead (v. 17). Men Akab bøjer sig ikke. Han bebrejder Joshafat, at han har fået ham til at sende bud efter Mika: »Var det ikke det, jeg sagde til dig! Han profeterer mig ikke noget godt, kun nogen ondt« (v. 18). Var det ondt? Det var sandheden, men den ville Akab hverken høre eller bøje sig for. Så fortæller Mika om en stor rådslagning i Himlen for Akabs skyld (v. 19–22). Og at Herren har lagt en løgnens ånd i alle Akabs profeters mund (v. 23).

Men lige meget hjalp det. Jo, en kort stund, da det brændte på (se kap. 21,27–29). Men nogen hjerteomvendelse og forandring blev det aldrig. Livet igennem trodsede han Herrens tale. Og tilsyneladende gik det godt. »Fordi der ikke hurtigt fældes dom over den onde handling, er menneskers hjerte fuldt af lyst til at handle ondt« (Præd 8,11). Ja, netop sådan en natur har vi.

Så drog Akab i krig trods Herrens stærke advarsler. Han forklædte sig og mente på den måde, at han kunne hindre Guds Ord i at gå i opfyldelse. Men det var indbildning. Han var offer for en satanisk løgn. Han blev ramt av en pil mellem pladerne og brynjen. Det var Guds pil. Den rammer altid. Før eller senere. Vi kan sige med fuld ret: Det var Guds Ord, der ramte Akab. Forklædningen holdt ikke. Det Herrens Ord Akab ikke havde bøjet sig for, ramte ham nu til død og undergang.

Jesus sagde ved afslutningen af sit liv: »Den, der forkaster mig og ikke tager imod

mine ord, har sin dommer: Det ord, jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag« (Joh 12,48). Lad os minde hinanden om, at en dag skal vi stå for Ham, som kender alt om os. Da skal hans Ord være målestok. Kun *Hans Ord*. Det er livets og evighedens store alvor. Og mot Guds vrede, over synd og ulydighed, dur ingen slags forklædning, hvor retfærdig og kristelig den end kan se ud i vore egne og andres øjne.

Men der findes en *frelsesklædning* for fortabte syndere. »Hvide klæder.« Og sier Jesus: »Jeg råder dig til hos mig at købe – hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses« (Åb 3,18). Tænk, vi behøver ikke til vor egen evige ulykke at forklæde os og give os ut for noget, vi ikke er. Vi må indrømme, vedgå og bekende: Jeg er uren og fortabt. Jeg har ikke noget skjul eller noget at dække mig under for dig, Gud.

Da den fortabte søn kom hjem i al sin elendighed og havde sat alt til, sagde faderen til sine tjenere: »Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på.« *Den fineste festdragt* lå færdig, da han kom. Hvad er det for en dragt eller klædning? Det er den dragt, som er »spundet og vævet« af din Frelasers hellige og syndfri liv og sonende lidelse og død. Derfor kan den skjule vore synder og hele vort hjertefordærv, så vi kan bestå for Gud. Ja, dybest set er det Guds egen *frelsesdragt*. Den kaldes: »Retfærdigheden fra Gud.« Og sandelig, denne klædning skjuler hele mig. Luther har sagt: »Kristi retfærdighed gør både vor person og vort levned velbehagelig for Gud.«

»Lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner skyld«, synger David i Sal 32. Det skyldes den fineste festdragt. Al vor egen retfærdighed er jo bare som en beskidt klædning. Men hvad Jesus har gjort og vundet, er som en skøn og herlig dragt, der kan skjule al vor synd og elendighed. Det er det Esajas glæder sig over, når han vidner: »Jeg fryder mig over Herren, min sjæl jubler over min Gud. For Han har klædt mig i frelsens klæder og hyllet mig i retfærdighedens kappe.«

Og vi vidner med ham: »Ene i Jesu retfærdighed skjules al min skam.«

Ja, for »Ved blodet er nu al min synd

aftvættet,

ved blodet er mig barnekår oprettet, det renser stadig, –

altid er *det stort for Gud,*

hvad Frelseren for mig har gjort.«

Amen.

ERIK TRANS

Lov og evangelium i anfektelse

Noen hovedtanker fra Jobs bok

AV GUTTORM RAEN

Den rammen som overskriften peker på, er ikke ment å gi en fullstendig oversikt over innholdet i Jobs bok. Men jeg tror den viser noen hovedpunkter. For hele boken handler jo om anfektelse, om hvordan Satan fikk lov til å prøve en som levde i nært samfunn med Herren.

Nettopp i forbindelse med anfektelse kommer det klart fram hva slags karakter forkynnelsen har. Og forskjellen mellom rett og gal åndelig veiledning er også et hovedtema i Jobs bok.

Vi kan samle det vi ønsker å peke på, i fire hovedpunkter.

1. Under anfektelse blandes lett lov og evangelium

Anfektelse kan både virke nedslående, og føre til at en prøver å rettferdiggjøre seg selv. I alminnelighet virker den ofte slik som Per Nordsletten har uttrykt det:

*Når djevelen sier:
Du er ikke så
at nåden i Kristus
deg tilhøre må...*

Job var en mann som kjente evangeliet. Det ser vi ikke minst av de vitnesbyrd om gjenløseren som bryter fram midt under prøvelsen (se 16,19; 19,25-27).

Til å begynne med bar Job sin smerte rolig, og ga uttrykk for full overgivelse til Herren (1,21; 2,2,10). Men da hans tre venner kom for å trøste, og satte seg til i flere dager uten å finne ord, brast det for ham, slik at han begynner å klage over sin situasjon. Og overfor vennenes forsøk på å veilede ham, sier han at de ikke forstår noe av hvordan han har det. For de

har ingen trøst å gi til en som ikke makter noe av seg selv (sml. 6,11). Problemet for ham er at han kjenner det slik at Gud har vendt seg mot ham. Likevel beholder han, som vi nevnte, troen på at han har en frelser.

Men da vennene har gitt opp sine forsøk på å tale ham til rette, fortsetter Job å tale alene (kap. 27-31). Han har en hel del å si om Guds visdom. Men etter hvert konsentrerer han seg mest om seg selv og sin situasjon (kap. 29-31). Han minnes hvordan han hadde det før, og den tjeneste han fikk stå i for sine medmennesker. Til slutt ender han opp med å framholde sine egne gjerninger overfor Gud (se 31,35-37).

Dette siste viser en annen side av anfektelsen enn den Nordsletten synger om. Det er ikke noen egentlig motsetning her. Job stilte også spørsmålet om han var forkastet på grunn av sine ungdoms synder (13,26). Men slike synder som han ble anklaget for av vennene, visste han at han ikke hadde gjort. Så kjentes det urettferdig at han som alltid hadde lagt vekt på det som var rett, skulle rammes så hardt av lidelse.

Vi kan på en måte si at første del av boken, midt i anfektelsen, dermed ender på dette stadium: Jeg har rett midt i min nød overfor Gud. Som vi vet er dette ikke slutten på Jobs bok. Men på grunn av mye menneskelaget og falsk åndelig veiledning er det dessverre ikke så få som ikke kommer lenger. Vi må se litt på hva Jobs bok lærer oss om slik veiledning.

*Bibel-
forum*

2. Fare for at veiledning kan bli lovisk

Jobs tre venner – Elifas, Bildad og Sofar – kom for å trøste ham (2,11). Da Job begynner å klage over sin situasjon, forsøker de å veilede ham ut fra sine åndelige forutsetninger. I nesten tre runder fortsetter diskusjonen (kap. 3-26), inntil de gir opp å få ham til å følge deres råd.

Vennenes forkynnelse var sikkert oppriktig og velment. Men Gud selv har sagt oss at disse brakte falsk åndelig veiledning (42,7-8). Det er dette synspunktet vi må vurdere den ut fra. Og det kan lære oss mye når det gjelder å bedømme den forkynnelse som gies i dag til mennesker som er i åndelig nød.

Det første som er karakteristisk for vennenes veiledning, er en tilsynelatende allsidighet. De bygger på syner og åndelig erfaring (4,12 flg.), på moralske overveielser og observasjon av menneskers adferd (sml. 4,8), og på tradisjoner og det mennesker ellers har funnet ut (sml. 8,10). Det ser endog ut til at de kommer med bibelhenvvisninger (syndfloden og Sodoma, 22,16.20). Men det avgjørende må jo være innholdet i veiledningen.

For det andre legger vi merke til at de tar fram mange sannheter som hører med i rett åndelig veiledning. Det tales om Guds tukt (5,17), om omvendelse, glede i Gud, bønnhørelse og annet. Ikke minst Elifas' ord i 22,21-30 blir av mange forstått som det rene evangelium. Men det er ikke det. Dette blir klart når vi legger merke til hva som er grunntonen i vennenes veiledning.

For når vi undersøker nøyere hva vennene understreker - og hva Job protesterer mot, ser vi at deres vektlegging er skjev, og at det er noe avgjørende som mangler. Begge disse trekk kan hjelpe oss til å vurdere den forkynnelse vi hører.

Det tredje karakteristiske trekket – og dette viser at det er tale om en ren lovisk veiledning – er at vekten hele tiden ligger på hva Job selv skal gjøre. Han må selv komme til rette med sin situasjon, både ved å analysere den og ved å følge deres råd slik at han kan komme ut av den og begynne å fungere igjen både menneskelig og åndelig (sml. 4,5; 5,8; 8,5; 18,2).

Visst taler vennene om å få Guds hjelp til dette. Men Job selv må ta initiativet for at Gud skal hjelpe ham. I det såkalte «evangeliske» avsnittet i kap. 22 er dette helt klart: «Men du må få urett bort fra dine telt» (v. 23).

Hvor skjebnesvangert dette er, blir enda tydeligere når vi – for det fjerde – ser på hva som mangler i vennenes veiledning: De har ikke noe syn for det som Job vet – og som også seinere kommer fram i Elihus taler, at Gud har gitt oss en forløser. Sagt med nytestamentlige uttrykk betyr det at de ikke kjenner ordet om korset.

Til sist bør vi legge merke til hvordan vennene taler om Gud. Han blir egentlig nokså upersonlig, og hans handlinger nokså mekaniske. Steller mennesker seg rett, vil de få materielle velsignelser i verden, og gjør de ikke det, havner de i ulykke. At Gud virkelig er

så mye større enn vi kan fatte, har de liten sans for. De snakker mye om Gud og åndelige saker, men det personlige samfunn med ham står i bakgrunnen.

Hvor aktuelt det er for oss i dag å ta lærdom av dette når det gjelder gal og rett forkynnelse, trenger vi vel ikke å si så mye om. Det er i alle fall ikke vanskelig å finne eksempler på både psykologisk og religiøs veiledning som har samme karakter som de tre vennenes.

3. Også i anfektelse må både lov

og evangelium høres

I motsetning til dette må vi nå se litt på hva som er karakteristisk for sann forkynnelse. Det er hovedemnet i bokens andre hoveddel (fra kap. 32).

Før vi går nærmere inn på dette, kan det være på sin plass å si litt om et formelt tolkingsspørsmål som har stor betydning for forståelsen av Jobs bok. Etter at Job og vennene har sluttet å tale, opptrer det nemlig enda en person, Elihu, som taler både mot Job og mot vennene (32,1-5). Det mest vanlige er å sette ham på samme linje som de tre andre vennene, fordi han dømmer Job hardt. Men flere trekk taler imot dette. Han er ikke nevnt blant dem som Gud dømmer (42,7 flg.). Hans budskap er plassert sammen med Guds taler i bokens andre hoveddel (kap. 32-41), adskilt fra diskusjonen mellom Job og vennene. Dessuten skiller innholdet i Elihus taler seg ut fra de tre vennenes på flere måter. Han møter også Job som likemann overfor Gud, uten å sette slike religiøse klasseskil-

ler som vennene hadde en tendens til (sml. 33,6-7).

Det må derfor være rettere å oppfatte Elihu som en sann forkynner, en som forbereder Jobs direkte møte med Gud.

Noe som er karakteristisk for Elihu, er at han klart forkynner både lov og evangelium.

For å begynne med det siste, ser vi at han i likhet med Job taler om frelse og en forløser (33,22-30). Han legger vekt på at det er Guds handling. (Når Elihu kaller frelseren for en «engel», tenkes det nok på den egentlige betydning av ordet, «budbærer». Det er tale om en person som er noe mye mer enn en engel i vanlig forstand.)

Men Elihu taler også lovens ord imot Job. Vi kan undres på hvorfor det var nødvendig. I virkeligheten må både lov og evangelium forkynnes, også i anfektelse. Job hadde rett i at han ikke var en synder slik som de tre vennene mente han var. Men som vi har sett, rommer også anfektelsen en fristelse til å begynne å bygge på noe av sitt eget, til selvmedlidenhet og å rettferdiggjøre seg selv. Ikke alt som den rettferdige sier og gjør i prøvelsens stund, er rett. Også i en slik situasjon viser den hellige Guds lov at et menneske ikke har noe å stille opp med overfor ham.

I tillegg til dette skal vi legge merke til at Elihus tale om synd har en helt annen karakter enn de tre vennenes. Elihu går mye dypere. Vennene la vekt på ytre gjerninger, Elihu taler om menneskets syndeforderv overfor Gud (sml. 34,8-13). Vi møter med

andre ord en forkynnelse av loven som er i samsvar med Guds Ord, ikke loviske tanker.

Videre vet Elihu godt at den som lever i rett samfunn med Gud, ikke er syndfri i seg selv. Guds tuktt er ikke først og fremst straff, men noe som skal bevare den rettferdige på den rette veien (36,7 flg.).

Derfor forkynner Elihu også klart både evangeliets grunnvoll (33,23-24) og dets milde kall: «Også når du sier at du ikke ser ham, så ser han nok din sak, og du må vente på ham» (35,14; sml. også 36,16).

Til sist ser vi at Elihu taler mest om Guds storhet og makt (36,22 flg. + kap. 37), noe som peker videre på Guds tale da han møtte Job i stormen.

I Herrens taler til Job (kap. 38-41) møter vi igjen ikke bare evangeliet, men også loven.

Selve løsningen for Job lå ikke i at Herren forklarte ham alt som var gåtefullt. Nei, det var det at Herren talte til ham og tok seg av ham, som var hovedsaken.

Sammenlignet med alt det som var diskutert tidligere, kan Herrens Ord synes nokså enkelt. Men det er et par hovedsaker som han ber Job tenke over, før han eventuelt kan si at han forstår alt like godt som Herren, og dermed ha rett til å si at Gud ikke er rettferdig.

Det ene spørsmålet gjelder om han kjenner alle ting like godt som Skaperen (38,4 flg.). Det andre gjelder rettferdighet (40,3 flg.). Den som skal gjøre krav på rettferdighet, må ikke bare kjenne alle ting til bunns, men også ha makt til å gjennomføre sin rettferdige vilje fullt ut. Hvem andre enn Gud har det?

Her ser vi at Herren selv ved lovens tale stiller Job overfor seg selv og viser at et menneske ikke har noe å fare med overfor Gud.

Men Job fikk også møte evangeliet på nytt. Han erkjenner sin synd, og får møte Gud i nåde (42,1-6). Slik ser vi at sann forkynnelse kan kjennes på om den står i rett forhold til Gud og hans Ord.

4. Bare evangeliet kan gi sann trøst og hjelp

Avslutningen av Jobs anfektelse var ikke som omvendelsen til en som sto utenfor samfunnet med Herren. Men han fikk et nytt møte med Herren, og en ny opplevelse av hva det virkelig kommer an på i forholdet til Gud.

Derfor var Jobs vitnesbyrd om Herren – også midt i anfektelsen – et rett vitnesbyrd (sml. 42,7). Det vil ikke si at alle Jobs ord var veloverveide og syndfrie. Men hans vitnesbyrd om Guds storhet, og aller mest om forløseren (19,25 flg.) var rett. Ved Herrens tale fikk han se på nytt at det virkelig var dette han skulle få tro på og holde seg til. Det er dette som holder i liv og død, ikke noe annet.

Den loviske tale som de tre vennene kom med, var grunnleggende feil. Det er bare evangeliet om Guds nåde som kan sette mennesker inn i samfunn med Gud, og bevare dem der.

Derfor ser vi at Gud sier til vennene at nettopp Job skal være med og hjelpe dem til å bli frelst (42,8). Jobs bok hører til i den gammeltestamentlige sammenheng, så det er tale om dyreoffer. Men vi vet at de var forbilder på det fullkomne soningsoffer som Kristus brakte. ■

Hva forkynnes i dag?

I en tid da flere av oss som reiser med Ordet, ser med sorg på det frafall fra evangeliet som har skjedd, må det være grunn til å stille seg selv dette ransakende spørsmål: Hva får folk høre under min talerstol? Det er virkelig en sammenheng mellom det de får høre og det vitnesbyrd folket bærer fram. Hos profeten Sakarias tales det om dette i kap. 3,3-4: «Men Josva var kledd i skitne klær der han står for engelens åsyn. Og engelen tok til orde og sier til dem som står foran ham: Ta de skitne klærne av ham og kle ham selv. Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær.»

Søkelys på forkynnelsen

Hva betyr dette? Det betyr at det er kun Gud som kan avkle og ikle et menneske. Kun i den grad forkynneren selv er klar over dette, kan han få være til hjelp for andre. Det er altså Gud, ikke jeg, som kan vise mennesket dets syndighet, og det er kun han som kan ikle synderen Jesu Kristi rettferdighet. Først da blir mennesket frigjort og løst.

Jeg tror ikke dette blir lettere å holde fram i den tid som ligger foran oss. Her kommer kampen til å stå og den som holder fast ved dette blir stemplet som sekteriske.

Mennesket i sentrum

I mange sammenhenger er det en annen Kristus som blir forkynt. Det er ikke Jesus, men mennesket selv som løftes fram. Så blir det alt det jeg skal gjøre og være som blir det viktigste. Slik blir ordet om at jeg må omvende meg redusert til en viljeshandling i oss selv. Da blir det sagt: Jeg bestemte meg for å bli en kristen, valgte Jesus, tok et standpunkt osv. Og skal vi da nå inn til Guds hjerte må vi be mer, ofre mer, tjene Gud mer og yte mer. Dette er å bygge huset på sandgrunn. Når stormen (prøvelsene) kommer, raser det hele sammen.

Nå er det så at det å velge Jesus er livets viktigste avgjørelse. Ingen kan frelses mot sin vilje, det er sant. Men jeg må føres over på en sikrere grunn enn dette om det skal holde i lengden. Jeg må få se at Jesus er blitt meg visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning.

Det er her jeg tror det svikter for oss i dag. Flere ser nok smått på den nådegave Herren ga dem. Enkelte predikanter har sagt at de ikke har evnen til å føre folket inn i Guds Ord, men fått i oppgave å vekke folket. Så langt jeg kan se finnes det ingen nådegave som kun er i stand til å «vekke folket». Den som ser det slik har kun tatt i bruk en del av den nådegave Gud har gitt ham (Jak 1,5).

De bundne blir løst

Jeg har lyst til å ta frem noe som Johannes Brandtzæg skrev i sin tid, like aktuelt nå som da. Sitat: «Den viktigste delen av forkynnelsen er den som har som innhold og formål at de bundne blir løst og får forvisning om at de står i nåde hos Gud. Den forkynneren som ikke har satt seg det mål for øyet, så han arbeider for det så langt hans nådegave og evner rekker, har ennå ikke forstått sin nådegave rett.

Å tale til vekkelse og å overbevise om synd, straff og dom er uunngåelig nødvendig. Ve Kristi kirke om den dagen måtte komme da dens prester og predikanter slutter å rope «Våk opp du som sover!» Gud være takk for hver forkynner som har fått den nåde av Gud at Ordet i hans munn blir som en slegge som knuser klipper. Men dersom predikantens ord ikke når lenger enn til vekkelsens ord, så blir deres ord til slutt en snare og hindring for sjelene. Moses kommer til å skjule Kristus for dem, og sjelene blir liggende i vekkelsens kamper og veer. Det vil bety for mange at de går tilbake til verden igjen.

Djevelen har av den grunn ikke så mye imo t at folket blir vakt, bare det ikke skjer frigjørelse. En kan da lett bli hengende i vekkelsestaler og formaninger til de kristne. Begge deler er høyst nødvendig, men de er kun nyttig i den grad frigjørelsens ord får lyde kraftig og klart til både vakte og kristne.» Sitat slutt.

Skal vi overleve som kristenfolk i dagens Norge, er det denne nådegave som må løftes fram igjen. Dette er den faste føde som gjør Guds folk i stand til å skille mellom rett og galt (Heb 5,14).

På Herrens Ord

Det er en annen side ved vårt arbeid som også uroer meg og som jeg ser svekker forkynnelsen for bibelsk innhold. Mange

Skriftens autoritet

Tvilen på Skriften, dens autoritet og troverdighet undergraver det personlige gudsliv og vårt forhold til Jesus Kristus. Dette kan observeres i mange teologiske miljøer i forskjellige grader. På den ene side bryter den totale åpenhet for bibelkritikken ned tilliten til Guds Ord og troen. På den andre side fører en tilbakegang i gudslivet til større åpenhet for en kritisk holdning til og tvil på Skriften som Guds Ord.

Fra teologisk hold sies det av og til at det er troen på Skriftens troverdighet og inspirasjon som kan bli en fare for kristenlivet. Ved å fremheve et bestemt skriftsyn innfører man et lovisk krav som hindrer dens budskap og fordunkler Kristus, sies det som forsvar for et kritisk bibelsyn. Man må ha lite eller misforstått kjennskap til kirkens eller misjonens historie for å vinne tiltro til et slikt argument. Gjennom hele kirkens historie går den levende Kristustro sammen med troen på Skriften som Guds inspirerte, autoritative og virkekraftige Ord. Det finnes derimot nok av eksempler på hvorledes et kritisk bibelsyn undergraver kristenlivet.

er i nød for vårt folk. Vi ser utviklingen og spør: Hvordan skal vi igjen få vekket vårt folk opp av syndesøvnen? Løsningen for mange blir da at vi må som forkynnere komme ned fra prekestolen og ut der folket er. «Vi må fiske der fisken står.» Ingen kan nekte for at dette høres både rett og rimelig ut. Men er vi garantert fiskefangst for det? Kan ikke den situasjonen Peter og de andre fiskerne opplevde lett bli også vår? *Peter og de andre visste inderlig vel hvor de skulle sette garnene for å få fisk*, men den natten fikk de ingen ting. Tro om ikke noe av grunnen ligger i Peters svar: «*Vi har strevd hele natten, men ingenting fått.*» De hadde i virkeligheten glemt det viktigste av alt: «*På ditt ord vil vi kaste ut garnene*», og da de gjorde det, fikk de så mye fisk at garna holdt på å revne. Det er altså ikke nok å eie et visst kjennskap til Guds Ord og hva det kan virke. Vi må leve av og i det selv. Hvis vi ikke er oppmerksom på denne faren, kommer vi til å bli rene preke-maskiner som gir vårt folk steiner i stedet for brød.

Hva og hvem skal bestemme vår forståelse av og dermed vårt forhold til Skriften? Skal vi lytte til dens selvvitnesbyrd eller til mennesket og dets fornuft? Hvorledes vi svarer, bestemmer dypest sett hele vårt kristenliv og vårt forhold til Kristus. For vår del vil vi svare slik: En rett forståelse av Skriften kan vi kun få ut fra Skriften selv og dens indre Åndens vitnesbyrd. Den fremmes ikke gjennom forskjellige slag-ord, men springer ut av et levende Åndens samfunn med Kristus. Samtidig er den en grunnleggende forutsetning for et sant kristenliv og for Guds rikes vekst mellom oss. Skal Gud komme oss nær til vekkelse og fornyelse på fedrenes grunn, må vi i spørsmål om Skriften begynne med oss selv – i privatliv, i organisasjon og forsamling. Her må alt stilles inn under Åndens ransakelse, men også nyskapende lys. Da blir ikke bare Skriften kjær og usvikelig, men Kristus – Skriftens herre – åpenbarer også dens vesen og egenart for oss.

NILS OLAV BREIVIK
i «Det gjelder Guds Ord»
Lunde forlag

Innfor Guds ansikt

Vi kommer til møtene med stresskofferten full av gode prekenpoenger, men Guds folk får ikke den maten de trenger. Hvis en predikant da springer fra det ene til det andre hele dagen, må det nødvendigvis gå ut over det personlige andaktsliv. Da blir ordene fra Høysangen også vår erfaring: «Min mors sønner ble harme på meg. De satte meg til å vokte vingårdene, men min egen vingård har jeg ikke voktet.»

Gud kan selvsagt velsigne «gamle» prekenere, det har jeg opplevd mange ganger selv. Han vil derimot aldri det skal bli en vane for oss. Vi må inn for Guds ansikt igjen, ellers dør forkynneren i oss. Det vi da sier vil måtte komme til å bære mer og mer preg av overfaldiske appeller. Vi står da bare tilbake med de rette talemåtene og seremoniene, men Guds Ånd har forlatt oss. Arbeidet drives nok videre, men Guds velsignelse over vårt arbeid har vi ikke lenger del i.

Må Gud forbarme seg over oss!

TERJE TREIDENE

«Jeg tenkte» – «Nå vet jeg»

Det er den spedalske hærfører Na'aman som sier disse ord (2 Kong 5,9-15). En israelsk pike som tjente hos Na'amans hustru, anbefalte Na'aman å oppsøke profeten Elisa i Samaria for å få hjelp for sin spedalskhet. Na'aman kom med sine hester og vogner og stanset ved døren til Eilsas hus (v. 9).

Fra bibelhistorien

Elisa sendte et bud ut til ham og sa: Gå og bad deg sju ganger i Jordan, da skal du bli ren (v. 10).

Men Na'aman ble vred. Han drog bort og sa: «Jeg tenkte» (v. 11). Na'aman hadde sine egne tanker og mente de var de rette. Han tenkte at profeten måtte ha en annen måte å gjøre ham frisk på (v. 11).

Hvorfor gå til Jordan for å bade, for å bli frisk? Er ikke elvene ved Damaskus, Abana og Parpar bedre enn alle Israels vann. Kunne jeg ikke bade meg i dem og bli ren? (v. 12).

Men tjeneren sa: Gå likevel til Jordan (v. 13). Na'aman gikk så til Jordan og dukket seg sju ganger i Jordans vann, slik Guds mann hadde sagt. Og han ble frisk. Han ble ren (v. 14).

Da erkjenner Na'aman og utbryter: «Nå vet jeg.» Nå vet jeg at det ikke er noen Gud på hele jorden uten i Israel (v. 15). Na'amans erkjennelse og vitnesbyrd er talende:

«Jeg tenkte – Nå vet jeg.»

Denne hendelsen har en åndelig mening. Mange uomvendte menneskers tanker om det å bli en kristen, er så lik Na'amans tanker om å bli helbredet. De har sine egne meninger om veien til Gud.

Na'aman fikk bud fra profeten Elisa om å gå til Jordan. Det var kallet fra himmelen, men han protesterte, ble harm. Hvorfor til Jordan?

Bibelens tale om omvendelse og gjenfødelse og å tro på Guds Ord er anstøtelig for det uomvendte menneske. Da protesteres det. Jesus sier i Joh 6,53: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dersom dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere.» Denne tale var for hård. Hvem kan høre den, sa endatil mange av hans disipler (Joh 6,60).

Her mener Jesus: Vil vi ikke ta imot Ordet om forsoningen og rettferdiggjørelsen av nåde for Je su skyld, ved omvendelse og tro, har vi ikke evig liv. Da protesterer det uomvendte menneske, og mener Bibelens tale om omvendelse er for hård tale. Er det ikke nok når jeg er døpt og lever et moralsk fint liv? Gud kan vel ikke da kreve noe mer. Her vil menneskene møte Gud i sine egne, selvlagde klær. De tror de kan møte Gud på Sinai, på lovens berg.

Mange har sin vante gang til kirke og bedehus, lik den krumbøyde kvinne som hadde hatt en vanmaktsånd i 18 år. Hun hadde sin vante gang i synagogen (Luk 13,11-13). Denne kvinne ble løst og fri da Jesus talte til henne. Hun ble frigjort ved *Jesu ord*.

Slik er mange kirke- og bedehusgjengere. De går der ti-år på ti-år, men aldri høres et ord fra deres munn om Jesus. Aldri en takk og ikke et ord som er blitt «levende» for dem. De er syke, lik Na'aman, åndelig syke. De går omkring med «svededuken og linklærne».

Her har Jesus et ord å si til de troende: «Løs ham, la ham gå» (Joh 11,44). Så kommer et Jesu vitne og prøver å lede dette menneske til Jesus. Men da har det så mange innsigelser. *Det tenker sin måte* å bli en kristen på.

Da Elisa sa at Na'aman skulle gå til Jordan, ble han vred. Når det religiøse og uomvendte menneske får høre Bibelens tale om omvendelse, protesterer det.

Kjære leser! Om jeg kunne nå deg som ennå tror på at ditt intellekt (tankens vei) er vegen til Gud: Kast deg hjelpeløs ned for Jesu føtter og be han ta imot en fortapt synder, for det er det du er, og må bli, for å bli frelst.

Høvedsmannen Kornelius hadde i syn sett apostelen Peter, at han skulle komme og *tale ord* til han som han *skulle bli frelst ved*, han og hele hans hus (Apgj 11,14). Det er ved *Ordet*, Guds Ord, vi kan bli frelst.

Be Gud åpne dine øyne så du får se Jesus i Ordet, i Bibelen. Det er Ordet vi blir gjenfødt ved (1 Pet 1,23).

Straffen lå på Jesus for at vi skulle få fred (Jes 53,5). Ta imot dette orde t i tro. Da vil også du kunne vitne og si med Na'aman: «Jeg tenkte» – «Nå vet jeg» – Nå ser jeg.

OLAV FJERMEDAL

Heller bekjennelsesskriftene

« Fra en teologisk og kirkelig konsultasjon i Oslo denne måned er det sendt en ordrisk uttalelse, kalt «godt budskap i vår kirkelige situasjon». Adressen er «medkristne i vårt land». I innledningen sies det at «med denne uttalelsen ønsker vi å vende oss til kirken og ta opp spørsmål hvor det er viktig å komme med klare og samlende signaler». Denne gode intensjonen svekkes betraktelig når man i samme avsnitt skriver at «vi kan også vurdere forhold i kirkens liv på forskjellig vis». Her vil man gjøre det umulige: Å gi «klare og samlende signaler» med ulike skriftsyn og forskjellige vurderinger av kirkens situasjon. Hvor vanskelig det er å signalisere samlet og klart ut fra en slik situasjon, er uttalelsen og problemet med å få full samling om den et klart vitnesbyrd om.

Blad-klipp

Kirken har nok av trosdokument. Det mangler ikke bekjennelsesskrifter, men den mangler tro på sin bekjennelse. Heller ikke er kirken fattig på samtidsrelaterte uttalelser fra ledende kirke- og misjonshold, både om troen og den kristne etikk. Vi underkjenner ikke den gode hensikt med konferansen – de mange rette påvisninger og bibelske utsagn i erklæringen. Det er likevel grunn til å spørre om en trengte et slikt nytt trosmanifest, som tross sitt omfang ikke utmerket seg i entydig klarhet og nødvendig fylde.

Var det ikke riktigere og viktigere for kirken og misjonsorganisasjonene å pusse støvet av bekjennelsesskriftene og lære å anvende barnelærdommen på nytt? Blir vår erkjennelse av og tro på guddommen, på skapelsen/verden, fallet/synden, frelsen, Guds vilje, kallet og ansvaret for ektefelle/familie/barna, vår neste, de hellige samfunn, misjonen osv. bedre uttrykt enn i Skriften og f.eks. Augustana og Katekismen? Enn om vi lot vår rådspørring (konsultasjon) skje direkte mot dette

som er kirkens grunn og lære, og hentet fram Ordets og bekjennelsens egne utsagn om det som er Guds vilje og vei både for tro, liv og samfunn. Må vi til enhver tid kle budskapet i nye setninger og omskrevne formler, tilpasset den virkelighet syndens utvikling i samfunnet har skapt og den kirkepolitiske situasjon?

Som flo og fjære uavbrutt setter nye vanngrenser, forandres det teologiske vannskillet stadig. Ved høyvann ser landskapet mange steder ganske annerledes ut enn ved fjære sjø. Slik flyttes også læregrensene etter den lov menneskenaturen til enhver tid setter for hva man synes er rett og galt, tillatelig og valgfritt. Selv lære-institusjonen Menighetsfakultetet, som lenge sørget for klare og entydige bibelske linjer, har trukket et teologisk vannskille tvers gjennom seg selv. Det som var liberal teologi for 30 år siden, som kvinneprest-ordningen, er nå gjort til en fritt-valg-lære hvor to motstridende syn begge kalles bibelske. Det avgjørende tyngdepunkt flyttes over fra det som før «ikke er forenlig med Det nye Testamentets lære» til den enkeltes samvittighet. Og dermed er saken gjort til et adiaforaspørsmål.

Får puralismens ånd råde blir både kirken og misjonsorganisasjonene falske og svake. Krever vi større respekt for «ulike syn» enn for de enkelte bibelord, nedskriver vi Bibelens autoritet. Når Skriften (og skriftord) settes under menneskers kritikk og debatt, og gjøres til gjenstand for vår verdifulgning, er vi verken bøyd eller åpne for Herrens Ord. Det vi som kirke- og misjonsfolk trenger mer enn noe annet i dag, er å bli ydmyke for Guds Ord, så vi legger bort all vår etterprøving og fornuftstolkning, og i tillitsfull lydighet sier: «Tal, Herre, din tjener hører!»

AXEL REMME

Lederartikkel i Trygg Havn,
hovedorgan for
Den Indre Sjømannsmisjon

Dagens åndelige situasjon

Det bekymringsfulle

Som det går fram av de vurderinger vi har referert angående den såkalte vannskille-konsultasjonen, kan vi ikke komme fra at den er et tegn på at endog mye av den såkalte «konservative» kristendom i Norge – også i de frivillige organisasjonene – er havnet på feil side av vannskillet i forhold til en klar bekreftelse av Bibelens autoritet. Og det er mange trekk i de ulike arbeidslag som bekrefter denne vurderingen. Vi skal nevne noen eksempler på dette. Det gjøres ikke for å komme med negativ kritikk, men fordi vi trenger en realistisk vurdering av situasjonen. Og vi skal avslutte dette kapitlet med å peke på en annen side av saken.

Kommentar

Utviklingen i den offisielle kirke er så markert at vi skal ikke si så mye om den. Vi har fått en kvinnelig «biskop», flere biskoper har gitt uttrykk for uklare holdninger både overfor dette og overfor andre viktige bibelske lærepunkter, og tiltak for å støte ut prester som har en klar bibelsk forkynnelse, fortsetter.

Når det gjelder de kristelige organisasjonene, er det neppe galt å si at generelt sett har det skjedd en temmelig radikal holdningsendring i vektning på «det ene nødvendige», nemlig at rett og direkte forkynnelse av Guds Ord alltid må være det sentrale og det avgjørende i kristent arbeid. Nå trekkes det stadig inn andre synspunkter og aktiviteter. Noen er i og for seg nøytrale og kan endog synes nødvendige, men kan likevel forskyve oppmerksomheten fra det som er det viktigste. Andre innebærer en forvrengning av sann kristendom.

Ett eksempel er at «drama» regnes mer og mer som positiv forkynningsform. Indremisjonsselskapets bibelskole i Grimstad har satt dette opp på timeplanen, og det blir anbefalt også i Vestlandskes hovedorgan Sambåndet. Musikksekretæren i Indremisjonsselskapet går inn for dans i kristne forsamlinger.

I stadig flere kristelige blad merker en tendens til at en tar etter verdslig journalistikk, både når det gjelder innhold og uttrykksmåte i det som kommer på trykk. Både her og i en del andre

sammenhenger synes det å mangle åndelig skjønn med hensyn til hva som tjener til sann oppbyggelse. Tendensen til å drive spøk med åndelige verdier og overbevisninger, er ett eksempel.

Ofte savnes en bibelsk fundert vurdering av arbeidsmetoder. Ikke minst gjør dette seg gjeldende med hensyn til sang og musikk. Og de siste revisjoner av både Salmeboken og Sangboken oppviser mange eksempler på at en har endret tekster slik at klare ord om anfektelser og åndelig kamp er avsvakket, og gjerne erstattet med uttrykk som understreker egen åndelig aktivitet og seier.

I NMS har vi sett at en har gått inn for en ubibelsk ordning ved å godkjenne kvinnelige prester. For noen misjonærer førte dette til en samvittighetskonflikt som gjorde at de ikke kunne fortsette i selskapet. Noe av det samme har vi sett i Santalmisjonen, selv om det der var en intern forandring i organisasjonen som gjorde at noen misjonærer kom i samvittighetskonflikt. Men det hadde å gjøre med det samme sakskomplekset.

Vi ser stadig eksempler på at en går imot ubibelske synspunkter som blir framført, men inviterer likevel vedkommende som taler. Det siste kjente eksemplet er at biskop Fougner på tross av sine høyst uklare utsagn blir invitert som taler i Indremisjonsselskapet. Her ser vi et nytt eksempel på hvordan en setter til side Calmeyergate-linjen – som understreket at i det frivillige kristne arbeidet bør en bare benytte forkynnere og ledere som står utvetydig på Bibelens autoritet.

Vi har altså fått en stadig mer uklar holdning overfor ledere som ikke deler det bibeltro, evangeliske syn som har preget våre vekkelsesorganisasjoner tidligere. Dette er kanskje det viktigste konkrete punktet. Den såkalte «Fjellhaug-saken» i Misjonssambandet er et sentralt eksempel. En lærer som har kommet med uklar veiledning sluttet riktignok, men det ble presisert at dette ikke hadde direkte sammenheng med hans synspunkter. Og en annen lærer som har markert moderat bibelkritiske synspunkter (f.eks. i kommentarer i Bibelverket til 4 Mos og til Salmene), fortsetter som før.

Grunnskaden i dette er at det mangler et klart bibelsk *nei* til det som ikke

stemmer med sann og allsidig bibelforkynnelse. En vil nok understreke det som er positivt og rett. Men skal en tale som Guds Ord, hører det også med å si et klart nei til tidens stadig økende åndelige utglidning.

Parallelt med dette går utvanning av forkynnelsen og stadig mer vekt på aktivitet – heller enn oppbygging. Tema-samlinger tar ofte overhånd. En kan gå på møte etter møte uten å få åndelig «mat».

Det legges mer og mer vekt på effektivitet (i forretningsmessig betydning), mens en hører stadig mindre om hva åndelig lederskap og nådegaver er. NLM utarbeidet for eksempel et «dedelses-dokument» for vel et år siden, der verdslige forretningsprinsipper fikk en dominerende plass.

En annen side

Vi må ikke bare konsentrere oss om det som gir grunn til bekymring, men også ha klart for oss at dette er ikke alt som er å si om den åndelige situasjon vi lever i. At det ovenfor er pekt på så mange trekk som vi har kalt bekymringsfulle, heller ikke må forstås som om alt skulle være galt i de organisasjoner som er nevnt. To andre trekk bør spesielt framheves.

(1) Hvordan det enn ser ut omkring oss, er en troende kalt til å se oppover. «Gud er på tronen ennå» (sml. Salm 11; Heb 12,3). Det avgjørende er ikke hvordan situasjonen ser ut rundt oss, eller hva andre gjør, men at vi selv får leve i samfunn med Jesus Kristus og får følge ham. Gud kjenner situasjonen også i dag, og han kjenner sine.

(2) Det forkynnes rett mange steder, og det skjer sann vekking også i dag, der mennesker blir omvendt og kommer inn i samfunn med Kristus – selv om nok en god del av det som har navn av «vekking», ikke er det i bibelsk betydning. Og troende samles og får hjelpe hverandre på veien – rundt om på forskjellige steder og på ulike måter. Vi trenger alltid å ha det klart for oss at den sanne Guds menighet er «de får som hører den gode hyrdes røst» (Luther i De schmalkaldiske artikler).

Hvordan bør vi stille oss?

Det er mange spørsmål som reiser seg når en tenker på den utvikling vi har vært vitne til. Hva er det som holder på

å skje i norsk kristenliv? Og hvor bærer det hen? Vi kan neppe gi fullstendig svar på disse spørsmålene, men slike trekk som vi har pekt på ovenfor, gir grunn til uro.

Et praktisk spørsmål som blir mer og mer akutt, er dette: Hvordan skal vi stille oss i dagens situasjon? Kan vi fortsette å støtte det arbeidet vi hittil har gjort, når vi ser at det gies stadig mer rom for uklare åndelige holdninger, synspunkter og aktiviteter?

Heller ikke her kan det gies noen patent-løsning. Men la oss først peke på to grøfter som en kan fristes til å falle i: (a) Å følge med på utviklingen uten å tenke nærmere over den, fordi våre «gode ledere» er med på den, og (b) bli negativ og uten videre trekke seg ut av den virksomhet en har stått i.

Den første av disse innebærer at en i stedet for Guds Ord gjør menneskers meninger til rettesnor. Det er viktig med gode åndelige veiledere («høvdinger») som en kan stole på. Bibelen formaner oss til å gi akt på disse. Men det er fordi en ser at de veileder i samsvar med Guds Ord (Heb 13,7). Viser det seg at de ikke gjør det, skal ikke de troende regne dem som rette åndelige veiledere (sml. vår lutherske bekjennelse, Conf. Aug. kap. 28).

Fordi en blir skuffet over mye av den åndelige utvikling en er vitne til, og fordi en ser at det å vurdere de ulike trekk i lys av Bibelen, innebærer en stadig åndelig kamp, er på den andre siden fristelsen til å bli bitter nærliggende, eller fristelsen til av egne krefter å bygge opp noe nytt og riktig. At Herren i sin tid vil legge det til rette for en ny «reformasjon» og nye arbeidsredskaper, skal vi ikke se bort fra. Men det bør ikke skje uten at en klart ser hans kall og ledelse. Og det er naturlig at en kan vurdere ulikt med tanke på hvor en i praksis bør høre til og gjøre sin innsats.

Vi må holde fast ved overbevisningen om at det ikke er de ytre organisasjonsformer, men det åndelige innhold som er det avgjørende. Derfor trenger vi å legge særlig vekt på følgende:

(1) Oppbygging og de helliges samfunn. Hvor stor flokk som samles, og hvor eller hvordan det skjer, er ikke det avgjørende. Men vi trenger personlig å leve i Ordet, minne hverandre om hva Ordet sier, og hjelpe hverandre til å bevare troen. →

«Fullfør din tjeneste!»

Enda en bok av prof. Carl Fr. Wisløff er kommet. «Fullfør din tjeneste!» er den blitt kalt og utgis i forbindelse med Wisløffs 85-årsdag.

Bok-omtale

Den består av en samling artikler og taler fra Wisløffs hånd, hentet fra bøker og innlegg i blad/tidsskrift og utvalgt av noen kjente personer i samråd med forfatteren.

På en utmerket måte avspeiler boka de hovedsakene Wisløff har vært og fremdeles er opptatt av, som f.eks. holdningen til Skriftens inspirasjon og autoritet, det frivillige misjonsarbeidet innen Den norske kirke, vår lutherske arv og misjon og ekumenikk.

Man har også fått plass til en lesverdig artikkel om utviklingen innen Den katolske kirke i nyere tid. Og avslutningsvis finner vi tre lærerike prekenes som viser oss forkynneren Wisløff.

Jeg kunne hatt lyst til å trekke fram mye av det solide stoffet i boka, men det er ikke mulig i en kort bokmelding. Men to artikler skal her nevnes. Den ene er kalt «Guds Ord står fast» fra heftet «En grunn å stå på – en kurs å følge». På en enkel og utmerket måte tar Wisløff her for seg Bibelens inspirasjon og autoritet. «Bibelen er Guds Ord, som jeg kan stole på i liv og død» (side 202). Det gjør godt å høre slike toner i en tid som er preget av bibelskepsis og -kritikk.

Den andre artikkelen jeg vil nevne, er kalt «Korsteologi – herlighetsteologi» (fra

Carl Fr. Wisløff.

1982) – som er en ypperlig framstilling av forskjellen mellom korsteologi og ulike former for herlighetsteologi.

Boka anbefales på det varmeste! Mitt ønske er at alle Bibelsk Tros lesere anskaffer seg boka og studerer den grundig for professor Wisløff er en sunn og benådet veileder for troens folk. Takk til Wisløff og takk til forlaget som utga boka!

OLAV HERMOD KYDLAND

Carl Fr. Wisløff:
«FULLFØR DIN TJENESTE!»
Artikler og taler.
Lunde forlag 1993, 277 sider

(2) Bønn. For en troende vil det være naturlig først og fremst å gå til Gud med den nød en kjenner på når en ser på den åndelige utvikling. Vi skal be for dem som er satt i ledende stillinger, be om vekkelse, be om at Guds Ord må bli forkynt rett og nå ut til stadig flere.

(3) Vekt på rett forkynnelse. Det er fra Guds Ord vi har vårt åndelige liv. Derfor må de troende søke til de steder og høre på de forkynnere som bringer sann oppbyggelse ut fra Bibelen. Vi trenger å være på vakt, slik at det blir dette og ikke våre egne følelser, sympatier og antipatier som avgjør hvor en skal gå eller høre til.

Men jo mer uklar forkynnelse får rom i de ulike organisasjonsapparat vi kjenner til, jo mer trenger vi også i slike sammenhenger å understreke den frihet de kristelige organisasjoner før har markert i forhold til den offisielle kirke. Det er en frihet som også innebærer det å la være å høre på eller støtte forkynnere som en vet ikke forkynner klart.

Mer konkret er det neppe rett å være i denne sammenhengen. Vi må understreke det vi mener er rett ut fra Bibelen, ha frihet til å virke i samsvar med det, og støtte det arbeid og de forkynnere som vi kan ha tillit til på dette grunnlaget. ■

Guds heilage lov

AV OLAV TOFT

Det fjerde bodet

Dei ti boda (V)

«Æra far din og mor di, så du får leva lenge i det landet som Herren din Gud har gjeve deg» (2 Mos 20,12)

Det fjerde bodet står i ei særstode innafor dei ti boda. Sjølv plasseringa vitnar om det, og synest å læra oss at nest etter tilhøvet til Gud er tilhøvet til foreldra det viktigaste. Foreldrebodet er kome inn midt i overgangen mellom dei tre fyrste boda, som handlar om menneska sitt tilhøve til Gud og dei seks siste, som handlar om tilhøvet til nesten.

Foreldra ragar høgt i Guds augo – med stort ansvar og vide fullmakter. Heimen har nemleg mykje å seia, ikkje minst for borna si personlege utvikling og deira personlegdom.

Men det fjerde bodet dreiar seg fyrst og fremst om borna sitt tilhøve til foreldra, for det er til dei Gud har gjeve bodet «Æra far din og mor di». Difor er det borna sine plikter mot foreldra det heile i røynda dreiar seg om, og kva føremunar ein har i vente som løn for oppfyllinga av dette bodet.

«...elska og æra dei...»

Det står ingen ting om korleis foreldra skal vera for å verta heidra, anten gode eller vrange. Det går einast på borna sine plikter overfor far og mor. Farisearane tok bort mykje av borna sitt ansvar for foreldra, fordi dei braut Guds bod for vedtektene si skuld, slik det står i Mark 7,10-13: «Moses har sagt: Du skal æra far din og mor di, og: Dei som bannar far sin eller mor si, skal døy. Men de seier: Når ein mann talar så til far sin eller mor

si: «Det som eg kunne ha hjelpt deg med, skal vera ein korban» – det er : ei tempelgåve – så let de han ikkje lenger få lov til å gjera noko for foreldra sine. Såleis gjer de Guds ord om til inkje med skikkane dykkar, som de har lært folk.» Dette viser at Jesus set tilhøvet til foreldra som det viktigaste. Plikta mot foreldra kan ikkje slettast ved ei vikarierende gåve, same kor fromt det tek seg ut i menneska sine augo. Og nett difor er det så om å gjera no i vår eiga tid at me let borna få skikkeleg kjennskap til det fjerde bodet, så dei kan få lærdom av det. Sml. 5 Mos 4,9-10: «Men vara deg og akta deg vel at du ikkje gløymmer det du såg for augo dine. Lat det aldri gå deg av hugen så lenge du lever, og gjer det kjent for borna og barneborna dine, det du såg den dagen du stod framfor Herren din Gud innmed Horeb, og Herren sa til meg: Kalla folket saman. Eg vil lata dei høyra orda mine, så dei kan læra og ottast meg all den tid dei lever på jorda, og læra borna dine det same.»

«...tena og lyda dei...»

Ein måte å heidra far og mor på er ikkje berre å hjelpa dei, men også å lyda dei. Eit godt døme frå GT har me i Josef. Han var lydig både mot far sin og mot Gud (1 Mos 37,12-14; 38,7-9). Eit anna døme har me i Jesus. Han var lydig både mot foreldra sine (Luk 2,51) og mot Far sin i himmelen (Fil 2,8: «...lydig til døden).

Men skal borna vera lydige mot foreldra sine i alle ting? Nei, dei skal vera

lydige mot foreldra sine i Herren (Ef 6,1). Legg merke til uttrykket «i Herren». Det vil seia at dersom foreldra krev av borna sine noko som er i strid med Guds Ord, har dei rett til ikkje å lyda. For borna gjeld det same prinsippet som for vaksne: «Ein skal lyda Gud meir enn menneske» (Apgj 5,29). Dersom eit barn vel, mot far og mor sine ynskje, å fylgja Jesus, må dei ikkje bruka foreldreautoriteten sin til å hindra dei å gå på møte og ha samfunn med andre truande. Ingen burde gløyma at Gud har openberra seg i Ordet sitt både som den heilage og kjærlege. Han har gjeve oss sine bod som er forpliktande norm for livet. Lever me i motsetnad til desse, kjem me inn under Guds dom.

Vørnad for foreldra i dag?

Æra far din og mor di! Dette er det borna skuldar foreldra sine. Men korleis står det eigentleg til med vørnaden for desse rundt om i landet? Når sant skal seiast, er det slett ikkje bra i dei fleste moderne heimane. Ein får mest inntrykk av at det har gått i oppfylling det som Paulus skriv i 2 Tim 3,1-3: «Men dette skal du vita at i dei siste dagar skal det koma vanskelege tider. Folk skal vera sjølvkjære, pengekjære, stormodige, spottande, u lydige mot foreldre, utakksame...»

Mange born vil nok orsaka si dårlege framferd med å skulda på foreldra, at far er vanskeleg og ligg under for alkohol. Mor er gjerne av same slaget, og då kan vel ingen krevja at ein skal heidra og værda slike. Men bodet står fast

Nytt evangeliseringshefte!

Hvordan nå ikke-kristne med evangeliet? Dette er et spørsmål mange stiller seg i vår avkristnede tid.

Stiftelsen «På Bibels Grunn» arbeider med å utgi et evangeliseringshefte. Det er beregnet å være til hjelp for å nå ikke-troende med det gode budskap.

Noen av temaene som vil bli behandlet er følgende:

- *Hva er frelse og frelsesvisshet?*
- *Hvem er Jesus?*
- *Hvem er jeg?*
- *Jesus fant meg!*

- *Hva vil Gud med mitt liv?*
- *Kan jeg stole på Bibelen?*
- *Anfektelse og syndenød.*

For å makte å utgi dette heftet, trenger vi både forbønn og midler. Dersom du vil støtte oss i dette prosjektet, er vi takknemlige.

Gaver kan sendes til *Bibelsk Tro*, Kleppvn. 894, 4063 Voll. Postgiro 0825 0578300. Bankgiro 3290.07.77786. Merk talongen «Evangeliseringshefte».

og let seg ikkje endra. Anten ein likar foreldra eller ikkje tykkjer om dei, er bodet like forpliktande. Forbanna vere den som vanvører foreldra sine (5 Mos 27,16).

Ei onnor sak er at slike foreldre ikkje godt kan greia å halda u lydige born i age, og då vil dei fort «vekksa vilt», som det heiter. Men alle foreldre har eit stort ansvar for at dette ikkje må skje. Kor stort feilgrep ein kan gjera ved ikkje å halda borna i age, kan me sjå av det som vert fortalt om presten Eli i 1 Sam 3,13: «For eg (Herren) har kunngjort han at eg vil døma hans hus for alltid for skuld den misgjerning at han visste at sønene hans førde forbanning over seg, men likevel heldt han dei ikkje i age.» Domspremissen var «misgjerning» for noko han visste, men likevel let vera å gjera noko med – anna enn ei

irettesetjing (1 Sam 2,22-25), men han aga dei ikkje. Eli sitt brot var at han visste at sønene hans vanvørde offeret og låg med dei kvinner som gjorde teneste ved døra til møteteltet. Eit godt råd til foreldre som vil borna sine, seg sjølv og slekta si det beste må vera at dei har auga med borna kvar dei vankar, kven dei er i lag med og kva dei tek seg føre.

Lovnaden

Til slutt nokre ord om «premien» til dei som heidrar foreldra sine. Ein skal ikkje oppfylla foreldrebodet utan vederlag. Sml. Ef 6,2-3: «Æra far din og mor di – dette er det fyrste bodet med lovnad – så det må gå deg vel, og du får leva lenge i landet.» Merk deg denne lovnaden: Det skal gå deg vel! Og du får leva lenge i landet! Dette er noko å tenkja på.

(Framhald neste nr.)

Sjele- sørgeriske sannheter fra Romer- brevet

(VIII)

AV NORVALD YRI

*Bibelsk
sjelesorg*

I Rom kap. 1-11 har vi den del som ofte er kalt den læremessige del, dvs. at i denne del blir grunn-sannhetene til frelse behandlet. Vi har nå sett på dette i tidligere nummer av Bibelsk Tro. Den del som begynner med kap. 12,1 og utover til 15,13 kalles gjerne den formanende del. I dag skal vi stanse ved tre emner som knyttes til kap. 12.

- 1) Den åndelige gudstjeneste.
- 2) Nådegavene.
- 3) Kjærligheten.

Den åndelige gudstjeneste (12,1-2)

«Jeg formaner dere altså, brødre», sier apostelen «ved Guds miskunn, at dere fremstiller deres legemer som et levende og hellig offer, til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste» (se v. 1). Spørsmålet kommer til meg: Står jeg i en sann og åndelig gudstjeneste? Svaret lyder slik: Den som tror på Jesus står i den åndelige gudstjeneste. «Gudstjeneste» i denne sammenheng er da knyttet til samfunnet med Jesus. Du har fått miskunn, du er født på ny, omvendt til Herren. Gudstjenester og møter i kirkehus, bedehus og i heim skal legge til rettes for Guds Ord slik at tilhøreren kommer til tro på Jesus og blir oppbygget i troen.

For en tid siden ble det gjort en undersøkelse i en forsamling. Som konklusjon ble det opplyst at i den forsamlingen kunne en få alle slags «retter» unntatt «hovedretten», «hovedproduktet», budskapet om frelse i Kristus ble ikke «tilbudt». Slik skal det altså ikke være. Evangeliet må

lyde klart og rent i forsamlingen slik at troen skapes. «Troen kommer av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord» (Rom 10,17).

Den høyeste og beste gudstjeneste vi kan stå i er «troens gudstjeneste» sier Martin Luther. Dette fikk også den samaritanske kvinne høre av Jesus: «De sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For det er slike tilbedere Faderen vil ha. Gud er ånd, og de som tilber må tilbe i ånd og sannhet» (Joh 4,23-24).

I Rom 12,1 står det egentlig om «en gudstjeneste i samsvar med ordet» (logikos). «Åndelig» må vi så forstå som i samsvar med Guds Ord. Det nye livet blir skapt ved Guds Ord. Det blir ingen sann gjøfødelse eller omvendelse uten ved Ordet (se Joh 3,1-16). Slik ser du at den «gudstjeneste» det her er tale om, er den som varer hele døgnet. Du er satt inn i et samfunn med Jesus, og hele ditt liv er bestemt av Guds Ord og hans Ånd. I Kristus, som en ny skapning, er du da et levende, hellig offer til Guds velbehag.

Den som er en ny skapning i Kristus, den som er kommet inn i denne åndelige gudstjeneste, han vil gjerne innrette sitt liv etter Guds Ord. Når Guds Ord taler, skjer det at sinnet bøyer seg inn under Guds gode vilje. Den troende søker det som er etter Guds eget velbehag.

Nådegavene (12,3-8)

Har jeg noen nådegave? Slik kan en troende tenke eller spørre. I 1 Pet 4,10 står det: «Eftersom enhver

har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde.» Dette er sagt til den som tror på Jesus. Det gjelder ikke det ugjenfødte menneske, bare den som har tatt imot Jesus som sin Frelser, den som er et lem på Kristi legeme.

En nådegave er altså ikke en naturgave. Det er ikke noe et ugjenfødt menneske har. Nei, her taler vi om åndelige gaver, gaver som de får som har fått Den Hellige Ånd. Vi taler om gaver ut fra nåde. Bare den som er under Guds nåde har en slik utrustning.

Tenker vi på lemmene på et legeme, blir det klare. To ting skal vi i denne sammenheng ha klart for oss. For det første skal vi tenke på livsamfunnet med ham som er Herren, han som er hodet for legemet, Kristus. For det andre skal vi tenke på de mange ulike oppgaver som de ulike lemmer på legemet har. Ut fra samfunnet med Jesus er det da mange ulike tjenester eller funksjoner som de har fått å ta vare på.

La oss se på avsnittet her i Rom 12,3-8. Vi ser for det første at det er ved Guds nåde vi tenker rett om oss selv i Guds forsamling. Den som holder seg til nåden vil forstå «det mål av tro» som Gud nettopp har tilmålt ham. For de to andre vil vi da forstå at tjenestene er ulike. Det er mange lemmer på legemet. For det tredje vil det få oss til å forstå at alle kan ikke ha den samme tjeneste i Guds rike, dersom det skal fungere sunt. Nei, enhver skal ta vare på den funksjon som han eller hun

har fått. Her er en viktig sak. Det blir kaos mellom oss, om alle skulle få det for seg at de skulle gjøre det samme. Vi kan bare tenke på mann og kvinne i de ulike tjenester. Først har vi sett en veldig kamp for likestilling. Dernest ser vi hvordan det nå kjempest, også fra kristent hold, for samlivsformer mellom to av samme kjønn. Videre er det nå noen som har funnet ut at de må skrive om Bibelen slik at det ikke blir forskjell på mann og kvinne der heller. Ser du hvordan narraktigheten u tvikler seg til et sinn som ikke duger? Og nå skal noen forsøke å få bort de ord i Bibelen som taler om Gud som Faderen. For det fjerde ser vi at Guds Ord formaner oss til å ta vare på den nådegave og tjeneste vi fikk (sml. 1 Kor 12-14 og Ef 4).

Hva er min nådegave, spør noen. Andre er i villrede om de virkelig har fått noen åndelig gave. Det er lett å se på «store» eller «ekstraordinære» gaver, slike som imponerer folk, slike som gir status og autoritet til den som stiger fram på arenaen. Se for en kraft, se for en tro, se så mye folk det samler seg omkring dem.

Nå ja. Du vet at det ikke er sikkert at de som synes så imponerende ved første øyekast, virkelig er så veldig i Guds øyne. Her må vi vokte oss slik at ikke menneskelig prestisje, menneskeånd og kjødelig iver tar plassen for det som er en funksjon på Jesu Kristi legeme.

Vi understreker disse to sakene, for det første livsamfunnet med Jesus, for det andre at det er ulike

tjenester. I 1 Kor 12,18 står det at Gud satte lemmene, hvert enkelt av dem, på legemet, slik som han ville. Du skal altså få stole på Guds visdom i din tjeneste. Han legger til rettes for deg hvordan du skal tjene de andre troende. Dette kan være noe ulikt fra sted til sted og fra tid til tid.

La meg si det slik: Ta vare på det lys du har i Guds Ord, og du skal med det lys Gud gir deg bli til velsignelse og oppbyggelse for de andre. Så skal det alltid være muligheter for å tjene Herren ved de mange ulike stillas som er gitt. Det kan være søndagsskole, barnelag, besøkstjeneste til gamle og syke, kjærlighetstjenester, særlig nåde til å gi, evangelistgave eller andre særlige tjenester. Ta vare på den tjeneste du fikk!

Men nå er jeg gammel og trett, sier du kanskje. Jeg kommer meg ikke ut til møter og virksomhet. Ingen trenger meg lenger. Da vil jeg gjerne spørre deg om du ikke vil være med i forbønnstjenesten? Ja, men betyr det noe særlig da, spør du. Ja, for den gjør det. Be for Guds rike i Norge og utover jorden. Be for forkynneren, misjonæren. Be at Guds rike må komme. Og kanskje kan du skrive et brev eller ta en telefon til en du vet trenger det. Det er bruk for din nådegave, så lenge han gir deg tid.

Kjærligheten

(12,9-21)

La kjærligheten være uten hykleri, står det i vers. 9. Hvordan står de to til med min kjærlighet til mine troende brødre og søstre? La oss se på hvordan kjærligheten skal være. Vi skal

Bibelen er Guds Ord!

At den hele Skrift er Guds Ord – ord for ord – betyr ikke bare at den i alle sine ledd taler og vitner om Gud, men at den er ord av Gud som forfatter, ved Gud og fra Gud. Det ligger ikke bare uttrykt i at profetene stadig sier «Så sier Herren» og angir ham som den talende. Det sies like fram av Jesus: «Det er ikke I som taler, men det er eders Faders Ånd som taler i eder», og av det sier Herren til Moses: «Jeg vil være din munn og lære deg det som du skal tale.» På den måten er Skriften Guds Ord, ord for ord, uten fradrag, uten tillegg, inn i den minste detalj.

ØIVIND ANDERSEN

i «Troselære» utgitt av Fjellhaug Skoler

være varmhjertede mot hverandre i broderkjærlighet. Vi skal hjelpe de troende i deres nød (v. 13). Vi skal ha ett sinn innbyrdes (v. 16). Vi skal ikke gjengjelde noen ondt med ondt (v. 17). Vi skal overvinne det onde med det gode (v. 21).

Her er noen av de konkrete formaninger som gjelder for oss som Guds barn. Også overfor de vantroende skal vi søke fred. Vi skal ikke hevne oss selv. Om du har en fiende, skal du gi ham mat og drikke. Her er nok for oss alle til å prøve oss på.

Den kristne kjærlighet springer ut fra samfunnet med Jesus: «Vi elsker fordi han elsket oss først» (1 Joh 4,19). «Kristi kjærlighet tvinger oss» (2 Kor 4,14 flg.). Kjærligheten er Jesu Kristi sinnelag i den troende og grunntonen i all tjeneste i Guds rike (se 1 Kor 13). Kjærligheten er Åndens frukt (Gal 5,22 flg.). I Rom 5,5 står det at Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som er oss gitt. Ja, men det er vanskelig, sier

du, å elske av hjertet. Jeg kan gi et bra inntrykk utad, men jeg kjemper med mitt sinn, mine indre tanker og følelser. Hvordan skal jeg kunne elske han eller henne som har gjort dette mot meg/mine?

Hver eneste troende har en fiende i sitt indre, kjødet, det gamle menneske, som står Guds gode vilje imot. Det er en kamp imot Åndens nye liv i deg. I Gal 5 står det at vi skal vandre i Ånden, slik at vi ikke fullfører kjødets lyst (v. 16). Hva skal jeg gjøre når det liksom snører seg til her inne i mitt hjerte? Du skal få komme den samme vei som du alltid fikk gå med din synd, dine nederlag, alt som tynger deg. Ved hans nåde og miskunn skal du få del i hans seier, hans kjærlighet. Du får se inn i dette at han elsket deg, tilgav deg alt, den stor gjelden. Hvem er så du eller jeg, at vi vil holde fast på det onde overfor vår bror eller søster? Vi elsker fordi han elsket oss først. Se meget på Guds kjærlighet til deg i Kristus, så vil ditt hjerte forstå hva kjær-

lighet er. (Sml. den ubarmhjertige medtjener (Matt 18,21-35). Han var jo tilgitt alt, men ville ikke selv tilgi den som var ham skyldig.

I «Fader vår» ber vi: «Og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere» (se Sal 32,5 og Ef 4,32). Vi kan også sammenligne med Joh 15, der det er tale om Jesus som vintreet og de troende som grenene. Det er livssamfunnet med Jesus som gjør at det blir frukt, et liv og en tjeneste som er preget av Jesu kjærlighet og omsorg.

Kom de hellige til hjelp i deres nød, står det i vers 13. Vi kan gjerne legge oss dette på minnet. Guds folk har det ikke lett. Det folk som vil holde seg til Jesus og Bibelen kan oppleve forfølgelse av mange slag. De trenger din nød og støtte. Du er selv en av dem, vi trenger hverandre. Stå frimodig fram og støtt den som blir utsatt for trengsel fordi han/hun ikke vil vike fra Guds Ord. Støtt de barn/ungdommer som i dag får merke det i skolen, kameratflokkene, når de vitner at Jesus er deres Frelser. Vi går tøffe tider i møte, troens folk trenger å stå sammen i omsorg og kjærlighet. Omslutt også i dine bønner de unge kristne som vil leve rent og rett etter Guds bud, som ikke vil leve i samboerskap, slik mange gjør i dag, ja at til og med noen som kaller seg kristne kan forsvare slikt liv. Vis de unge kristne kjærlighet og omsorg, be for dem! Gi dem konkret støtte i dette å følge Guds bud!

(Forts. neste nr.)

Profeten Hoseas (VII)

AV GUTTORM RAEN

Andre hoveddel
Når kjærlig-
heten mangler
- 6,4-11,11

Bibel-
studie-
serie

Materialistisk og umoralsk religion - 9,1-6
I profetskriftene i Det gamle testamente finner vi mange treffende karakteristikk av hvordan mennesker tenker og oppfører seg når de glemmer Gud. Det er ikke vanskelig å se at mange av dem er høyst aktuelle også i dag.

Men synes vi disse eksemplene er treffende, må vi også være klar over at Guds dom over synden er like treffsikker. Profeten Hoseas forkynner stadig mer om hva dette innebærer. Samtidig gjøres det klart hva Guds kjærlighet virkelig innebærer.

I slutten av forrige kapittel leste vi om hvordan folk var opptatt av festlig religionsutøvelse og materiell lykke. Nå gjør Herren det klart hvor lite verdens glede er verdt. Israel søkte samme glede som en mente verdens folk hadde (v. 1). Men det var en glede som innebar at en falt fra Herren. Ja, folket gikk så langt at det elsket vinning som var et resultat av synd. Uttrykket «horelønn» viser hvor dypt fallet var – skammelig i menneskers øyne, men enda mer uttrykk for at en hadde forkastet Herren (sml. 2,5).

Det første tegn på dommen er at de materielle goder som de mente var grunnlaget for lykke og velstand, ikke engang skal gi dem nok til livsopphold (v. 2).

For det andre mister de det landet Herren hadde gitt dem og må vende tilbake til fangenskapet som Herren engang frelste dem fra ved utgangen av Egypt (v. 3). Dette er uttrykt på dobbelt måte (sml. v. 6). At de skal vende tilbake til Egypt, skal nok først og

fremst forstås på billedlig måte (sml. 11,5), selv om en del av folket også havnet der til slutt (sml. Jer 42-44). Egypt står som symbol på syndens trelldom (sml. 2 Mos), mens Assur (Assyria) er den makt som denne gang kommer til å gjøre folket til fanger.

Det alvorligste ved fangenskapet er syndens urenhet (v. 3b-5). De kan ikke holde gudstjeneste for den sanne Gud. Engang brydde de seg ikke om det – nå blir det umulig. Kan hende de vil bli minnet om det, særlig på de spesielle dagene som var knyttet til tempeltjenesten. Men hva hjelper det? (v. 5)

Deres tragiske endelikt skildres konsist i v. 6. De prøver nok å flykte fra ødeleggelsen, men møter sin ende i fangenskapets land. Memfis var et av de viktigste sentra i Egypt, ikke minst i religiøs betydning. Folk tar med seg det de kan av verdisaker, men både dette og deres boliger dekkes til slutt av nesler og tornekratt.

Åndelig lederskap i frafallstider - 9,7-9

Disse versene kan forstås på to forskjellige måter – alt etter som det med «profeten» som det er tale om, menes en sann eller en falsk profet. I profeten Hoseas tales det om begge deler.

I 4,5 ble det nevnt falske profeter blant de åndelige ledere som fører folket vill. De omtales i entallsform for å understreke den personlige adresse for dommen. Derfor er det mulig at det er dette det tenkes på også her. Når dommen og ulykken kommer, viser det seg hva folkets ånde-

lige lederskap er verdt. Åndelige veiledere – profeter – hadde det saktens vært nok av også under frafallet. Men det var ledere som ikke brydde seg om å veilede etter Herrens Ord. Nå står de fram som vanvittige, fordi de ikke vet råd for folkets skade. Det er folkets synd som har gjort at det er blitt slik. Profetene skulle ha vært åndelige vektere for folket, men er i stedet blitt ledere som fører dem i åndelig trelldom.

Men v. 7-8 kan også tenkes å skildre folkets holdning til en sann profet. De sanne profeter omtaler Hoseas helst i flertallsform (6,5; 12,11). Men dersom det konkret er tenkt på den holdning han selv ble møtt med fra et frafallent folk, blir entallsformen her naturlig. Han har nok stått overfor noe av den samme motstand som det for eksempel fortelles om i forbindelse med Jeremias (Jer 15,10 flg.). Han ble kalt vanvittig av folk for sin forkynnelse, men det var folkets synd som var problemet. En «fuglefanger-snare» er han blitt (v. 8 – omskrevet i NO78/85) fordi det har gått nettopp slik med folket som han hadde sagt. Men selv i det som skulle være Guds hus, er det fiendskap mot det sanne budskap som dominerer.

Begge disse fortolknin-gene gir uttrykk for viktige bibelske sannheter, og passer godt i sammenhengen. (NO78/85 heller åpenbart til den siste.) Men siden det er dommen over Israel som skildres, er det kanskje mest naturlig å forstå entallsformen i lys av 4,5 – der ble kunngjort dom over den som opp-

trådte som en falsk profet. I tillegg synes Hoseas el-lers å være tilbakeholdende når det gjelder den personlige siden av hans virke.

«Det er fiendskap i hans Guds hus!» (v. 8b) Slik vi-ses frafallet til fulle. Det er ikke bare tale om uvenn-skap mellom mennesker. Saken er at nettopp lederne i det som skulle være Guds hus, er blitt motstandere av sann og klar forkynnelse av Guds Ord (sml. eksemplet i Amos 7,12-13).

Det ser ut til at fordervel-sen er total (v. 9). Både religiøst og moralsk kan situasjonen sammenlignes med de mest avskrekkende hendelser en kjenner til. Det som skjedde i Gibeaa, var et tilfelle hvor men-nesker som hørte til Isra-els folk, opptrådte like ille som de gjorde i Sodoma og Gomorra (Dom 19,15-30). Men Herren vet om det, og skal straffe synden.

Ingenting lært av historien – 9,10-17

Profeten tar stadig fram flere eksempler fra Israels historie. Han nevner både avskrekkende eksempler på synd og følgene av den, og på Guds hjelp og nåde-gjerninger. Men i sin nå-værende situasjon bryr ikke Israel seg noe om den lærdom som disse eksem-plene gir.

Her blir folket først min-net om den miskunn Gud viste da han førte det ut av Egypt (v. 10). Da var de et folk til behag for ham – som druer i ørkenen. Men endog på vandringen mot det lovede land falt de fra ham i den mest grufulle avgudsdyrkelse (4 Mos 25). Bildet av frukten på fiken-treet peker framover mot Jesu lignelse av Israel som

et fikentre uten frukt (Matt 21,18-19; sml. Hos 9,16).

Fordi Israel nå på nytt har falt fra Herren, kom-mer dommen nettopp over det som de satte høyest (v. 11-14). Barnløshet ble sett på som en stor ulykke i gammeltestamentlig tid. Ja, endog de barn som de har fått, skal de miste (v. 12). Som vi har pekt på tidligere, er det ikke vanskelig å finne paralleller mellom den umoralske avgudsdyrkelse som ble praktisert i Israel, og vår tids vekt på seksuell frihet – kanskje med den forskjell at mange i våre dager ikke er så bevisst religiøse. Men Guds dom kommer over løssloppen umoral. (I v. 13 har en del moderne over-settelser – men ikke våre vanlige norske – valgt å bygge på den greske over-settelsen Septuaginta i ste-det for den hebraiske tekst vi har. Det gir en helt an-nen mening i begynnelsen av verset.)

Den velsignelse Gud hadde gitt Israel, kunne sammenlignes med herlig-heten i Tyrus, som på den tiden sto fram som en sær-lig velstående by (v. 12; sml. Esek 27). Men det kommer en dag da de endog må se på at deres barn blir drept.

Et annet eksempel fra Israels historie er Gilgal (v. 15). Dette var et av hovedsentrene for avguds-dyrkelsen i Israel (4,15; Amos 4,4). Antagelig er det samme sted hvor folket stadfestet Saul som konge (1 Sam 11,14 flg.). I så fall gir tanken på Sauls histo-rie en spesiell bakgrunn for omtalen av alle folkets førere som «opprørere».

Folkets fiendskap (v. 7.8) betyr at også Gud er blitt deres «fiende». Fordi Gud

hater synden, hater han også dem som ikke vil vende om fra synd (v. 15).

Dommen viser seg på ulike måter (v. 16): Nederlag, åndelig uttørring, tap av livsfrukt. Men aller verst er det at Gud forkaster dem (v. 17). De søkte hedningefolkenes vennskap. Men resultatet blir at de må vandre omkring som flyktninger blant folkene. Her kommer et nytt trekk i tillegg til det som har vært nevnt tidligere om bortførelse til Assyria og Egypt.

Oppløsning av samfunnet – 10,1-4

En følge av frafallet fra Herren er ikke bare at avgudsdyrkelse florerer, men også at samfunnet går i oppløsning. Merk et nytt trekk i bildet av fiken-treet (sml. 9,10.16).

Først nevnes den religiøse siden: Velstand brukt til mer praktfulle religiøse kunstverk (v. 1). Men hovedhensikten ser ut til å være å framheve sine egne evner. Det er ikke tale om gudsfrykt (v. 2). Og nettopp de religiøse kunstverk som de satte slik pris på, skal bli ødelagt.

Ulykken i samfunnslivet blir synlig ved at de mister sin konge (v. 3). De har ikke lenger noen pålitelig øvrighet.

Men årsaken ligger dyper (v. 4). Respekten for forskjellen mellom rett og galt er blitt borte, både i tale og gjerning (sml. 4,2). De skifter allianse etter det som synes mest hensiktsmessig i øyeblikket. I siste del av verset finner vi igjen ulik oversettelse av samme ord i NO78/85 og NB88 (sml. 5,1). Her er det den første som velger oversettelsen «dommen».

Høvdingenes tid forbi

...Det å ha tillit ble plutselig oppfattet noe som hørte den primitive oldtiden til. Fra nå av skulle vi tenke selv (noe vi riktignok bare ville greie hvis vi tenkte det samme som motehøvdingene tenkte).

Avis-klipp

...Hallesby var en stor høvding for det norske kristen-folket. Det var alle enige om, selv om det ble vanlig å se tilbake på den fasen av vår nære kirkehistoriske tid med skepsis og distanse. Og ute i folkedyppet var det ennå mange som fremdeles så på Carl Fr. Wisløff som hans arving og kristen-Norges nye høvding. Men det kom av at de der ute ikke hadde lært «pensum» – ennå. For i virkeligheten var altså

høvdingenes tid ute, og vel så det. Det mente «alle».

...Ørene var den viktigste kroppsdelen de gamle i kristen-folket brukte når de kretet seg høvding. For da lyttet de til det talte og forkynte Ordet. Og når de gang på gang kjente igjen fra Bibelen myndige ord som samtidig vitnet om bibel-troskap og vekkelseskjærlighet, forelå vilkårene for at en leder ble oppfattet som en høvding.

...Den gamle respekten for høvdingene var ikke en blind, men seende og tenkende tillit. Kristen-folket fulgte aldri høvdingene sine slik sauer følger en bjelle-sau. Men de hørte med ettertanke på hva høvdingene sa.

ODD SVERRE HOVE

i Dagen i forbindelse med C. Fr. Wisløffs 85-årsdag

Men bildet synes mer treffende om en tenker på de fatale konsekvenser det har å forvrenge lov og rett.

Dom over både religion og samfunn – 10,5-8

Det dobbelte forfall i religion og samfunnsliv møtes med Guds dom over begge deler. Som i foregående avsnitt tales det her først om den religiøse siden. Det er frykt forbundet med avgudsdyrkelsen, men ikke for den synd som er knyttet til den. Frykten gjelder det at de skal miste sine avguder! (v. 5). (Om det symbolske navnet Bet-Aven – også i v. 8, se 4,15; 5,8. Om «kalven» sml. 8,5.)

Nettopp det de regnet som sitt høyeste religiøse symbol, skal bli ført bort som presang til den fyr-

sten som undertrykker dem (v. 6. Om tittelen på Assyrias konge, se 5,13). Menneskene la store planer. Men nettopp disse skal bli dem til skam (sml. 7,16)

Hvor lite folkets konge er verdt når dommen og omveltningen kommer, er skildret med et treffende bilde (v. 7). Deretter vender profeten igjen tilbake til det religiøse frafall og dommen over det (v. 8). Når det går opp for folk hvor alvorlig dommen er, blir de fylt av panikk, og kommer med meningsløse utrop for om mulig å komme bort fra dommen. Dette er en situasjon som refereres flere steder i Det nye testamente (Luk 23,30; Åpenb 6,16). Slik blir dommen over Samaria også et bilde på menneskers stilling i møte med den endelige dom. →

Evangeliet – et skaperord

Det ordet Jesus forkynte, skal vi få lov til å forkynne videre. Og det er et skapende ord. *Det skjer noe når Guds Ord blir forkynt.* Det er som om det ble spent en bue fra det store «det er fullbragt» for mer enn 1900 år siden – like inn i din og min situasjon her og nå; og så het det: i dag. I dag er dette ord oppfylt, i dag er det virkeliggjort i og med at du hører det – om du bare har bruk for det. Den Hellige Ånd bruket Ordet om Jesus og hans frelsesverk. – *Han bruker det som et middel til å fare inn i alle hjerter som ikke stenger seg når de hører det store budskapet.* Det var jo dette som skjedde da Peter vitnet i Kornelius' hus og fortalte alle som var der om hvem Jesus var og hva han hadde gjort: Om ham vitner alle

profetene at den som tror på ham får tilgivelse for syndene ved hans navn. Og så står det videre: Mens Peter ennå talte disse ordene, *falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte ordet* (Apgj 10,43 flg.). Det ble med andre ord virkeliggjort det som Bibelen sier: Troen kommer av budskapet som blir hørt, og budskapet ved Kristi ord (Rom 10,17).

Hva kan være mer aktuelt for oss fattige, syndige mennesker enn at Guds Ord og Ånd får fylle hjertene, vekke og styrke troen – og å gjøre Jesus stor og kjær for oss! Når vi ser livet vårt i lys av evigheten, hva kan ha mer betydning enn dette?

(*Utthevelser* av red.)

CARL FR. WISLØFF

i boka «Fullfør din tjeneste!»

Folkets synd stilt overfor Guds lov – 10,9-15

Igen blir Israel minnet om sin syndige historie, slik den har kommet til uttrykk siden ugjerningen i Gibeon (sml. 9,9). For denne historien har bare fortsatt. (Til forskjell fra NO30 gjengir de nyere oversettelsene den siste delen av v. 9 som et spørsmål.)

Dommen kommer i Guds time, ikke når mennesker tenker (v. 10). Den «dobbelte synd» er det vel mest nærliggende å forstå om religiøst og moralsk frafall (sml. v. 1-8), dersom det ikke rett og slett er ment som et uttrykk for at synd legges på synd. Noen har også tolket det som frafall fra den sanne gudsdyrkelse i tabernaklet/templet såvel som fra kongen av Davids ætt som Gud hadde utpekt. (De som leser NO30, vil finne en annen oversettelse i siste del av verset: «når jeg binder dem fast til begge de-

res misgjerninger»). Verbet «binde» er i samsvar med den tradisjonelle forståelsen av den hebraiske tekst, mens «tukte» samsvarer med den greske oversettelsen. Gjengivelsen i NO30 er ikke lett å forstå, men den gir sterkere uttrykk for resultatet av den forherdelse som følger med synden, og det faktum at Guds lov gjør det umulig for mennesker å komme løs fra synden ved egen makt.)

Bilder fra jordbruket illustrerer både Israels tilstand under synden, og hva som er Guds vilje. Tresking var det letteste arbeidet, hvor dyrene kunne gå rolig og fikk anledning til å ete (v. 11). Slik ønsket folket bare å høste fruktene av Guds velsignelse. Men under Guds tukting må de også gjøre det tunge arbeidet som er nødvendig for at det skal bli frukt.

Guds vilje er et liv i rettferdighet og kjærlighet (v. 12). Dette er den målestokk

som folkets synd stilles opp mot. Men Herren vil gi sin rettferdighets gave til dem som søker ham.

Folket brydde seg ikke om Guds vilje. I stedet sådde og høstet de synd, urett og løgn (v. 13; sml. 8,7; Gal 6,7). De stolte på menneskers kløkt og makt istedenfor på Herren.

Så er dommen uunngåelig. Enda et eksempel fra historien taes fram for å illustrere dette – denne gang antagelig fra nyere tid (v 14). Navnet Salman er ellers ukjent, men den tradisjonelle oppfatning at det er en kortform av navnet Salmanassar, virker sannsynlig (sml. 2 Kong 17,3-5). Stedet Bet-Arbel er heller ikke nevnt andre steder. Selv ikke om det ser ut til å vises et glimt av lys, kan Israels konge og folket reddes (v. 15).

Men Herrens kjærlighet til folket varer likevel ved. Hva det betyr, handler kapittel 11 om.

(*Forts. neste nr.*)

Israel – miraklenes land

Bibelen forteller oss at Gud utvalgte Abraham (1 Mos 12,1-3). Abraham skulle bli et stort folk, som skulle gjøre Gud kjent på jorden. Folket måtte ha et land å bo i, og Gud gav Abraham løfte (1 Mos 13,15). Hele landet skulle Abrahams ætt få til evig tid. Grensene for landet finner vi blant annet i 1 Mos 15,18-21. Men Gud satte en betingelse: Abrahams ætt måtte tro på Gud og følge hans bud. Dersom de forlot Gud og dyrket avguder, ville de bli straffet ved at de måtte trelle under fremmede folk i fremmed land.

Vitnesbyrd

Gud forutsa at Abrahams ætt, som ble israelsfolket – jødene, ville måtte trelle under fremmede i fire hundre år (1 Mos 15,13). Gud forutsa også fangenskapet i Babylon. Det skulle vare i sytti år. Grunnen var at folket syndet mot Gud og hans lov (Jer 25,1-12). Da tiden var inne – Guds time – skjedde det.

Videre ser vi at i tidens fylde kom Jesus, som forut bestemt. Jerusalem ble ødelagt, også som forutsagt, og landet lå nedtråkket av hedninger i mange hundre år. Men Gud glemte ikke sitt folk og land. I tidens fylde skulle jødene få vende tilbake til sitt land (Am 9,14-15).

Noen jøder har hele tiden bodd i Israel, men på 1900-tallet tok innvandringen av jøder til Israel en merkbar oppsving. Utover i det 20. århundre økte tallet på immigranter, til tross for motstand og forbud fra de fremmede som styrte Israel. Så i 1948, ved et mirakel, bestemte FN at jødene måtte ha et land som var deres, og landet ble Israel. Nå kommer jødene fra alle verdenshjørner til Eretz Israel (5 Mos 30,3-5).

Vi lever i EDB-alderen, og vet at det som er programmert, går sin gang. Vi kan bedre forstå at det Gud har «programmert» for Israel, går sin gang, selv om verden prøver å forhindre det. Mirakler har skjedd for jødene og landet deres i tusener av år. Mirakler skjer fremdeles, og vil komme til å skje, i ifølge Bibelen.

Her må jeg tenke på en gammel mann. Han var svært realistisk og forstandig. Jeg var innom han da seksdagerskrigen, Israel-araberlandene, startet i 1967. Han visste at jeg, som kristen, stod på jødene, Guds folks side. «- Nå», sa han. «Hva tror du nå? Nå blir jødene kastet på sjøen.» «Nei», sa jeg, «det gjør de ikke». Han svarte: «Er du så dum at du tror at tre millioner kan stå seg mot 33 millioner. Hvordan kan du tro det?» Jeg svarte: «Gud er med Israel.» Han ristet på hodet. Han var oppgitt over min naivitet. Seks dager senere

var jeg innom igjen. Da kunne jeg bare si: «Nå, hva synes du?» Den gamle ristet på hodet. Så kom det: «Det er ikke til å tro.»

Nei, når Gud handler, så er det mer enn en gang «ikke til å tro» for et menneskebarn. Det går over vår forstand. Prøver et menneske, etter beste evne, å tolke Bibelen etter den historiske-kritiske metode, da glemmer det at Bibelen er Guds ufeilbarlige Ord, også når det taler om mirakler.

«O dyp av rikdom og visdom hos Gud. Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier. For hvem kjente Herrens sinn, eller hvem var hans rådgiver» (Rom 11,33-36).

Alle kristnes oppgave i dag burde være å be for Israel, og så langt det går an å hjelpe jødene heim til sitt land.

«Å Israel, Guds land, forrådt av verdens barn. Men du skal vite at der er noen som har deg kjær», synger Einar Ove Salen på sin kassett om Israel.

Og vi stemmer med!

RAGNA TOFT

KASSETTOPPTAK

Kassetter fra Bibelhøg i
Norheimsund/ Steinsdalen 12.-14. nov. 1993.

1. Bibelsk vekking (1), Norvald Yri
Bibelsk vekking (2), - " - "-
2. Bibelsk vekking (3), Yri
Korleis styrkje truskapen
mot Guds Ord! Yri
3. Norge vend i tide!
Kvifor er synet på Bibelen
så viktig?
Finn Jarle Sæle
4. Land! Land! Land! Høyr
Herrens Ord! Kjell Furnes
Mitt folk går til grunne fordi
det ikkje har kunnskap.
Per Kørner

Kroner 30,- pr. kassett.

Kan tingast Dag Rune Lid
hjá: 5600 Norheimsund
Tlf. 56 55 26 72

Preikeførebuing til føredøme?

Den siste gongen eg var saman med synodeformann (biskop) Li Süen-dji (uttale: Li Syæn-djø), stilte eg dette spørsmålet (i desember 1944): Korleis førebur du ein tale?

Brev frå lesar

Eg skreiv så ned det vesentlege. Kortfatta vart det ti punkt:

- 1: Eg får tru for ein tekst, eit bibelavsnitt: «Eg trudde difor tala eg.»
- 2: Eg les teksten mange gonger, gjerne lenge før eg held talen.
- 3: Så spør eg etter meininga. Ja, kva er no hovudtanken her?
- 4: Om dette ikkje er hovudtanken, kva så? Ja, eg spør og spør, gjerne til eg står fast. (Kva han no meiner med det?)
- 5: Læra og sanninga eg finn, illustrerer eg med skynlege, konkrete døme, gjerne frå bibelhistoria og frå det praktiske liv.
- 6: Viser korleis sidetankar i teksten støtter hovudtanken.
- 7: Finn andre skriftord som samsvarar med dette, gjerne frå både GT og NT. Likningane av Kristus Jesus er gode til det.
- 8: Har eg veggtafle for handa, brukar eg og den.

- 9: Eit personleg vitnemål eller oppleving til ære for Guds ufortente nåde.
- 10: Siktet må vera klart heilt frå starten av, som vert understreka til slutt.

I årboka 1950 for Norsk Luthersk Kinamisjonsforbund skreiv misjonær Arne Tiltne minneord over Li Süen-dji:

«Vi har hørt at han fikk hjemlov våren 1948, 60 år gammel. Dermed mistet vi ikke bare en formann, men absolutt den mest betydelige mann innen den «lille» (kinamisjonske) kinesiske samfund på vårt felt i Sentral China. Som livshistorien hans er egenartet og interessant, så var hele mannen det.»

Bare litt meir av det Tiltne skriv i Li sin vita:

«Lushan menighet var den gang (1941–42) allerede kløvd på grunn av den sektariske bevegelse, en slags «pinseretning». Den situasjonen drev meg til enda grundigere å understreke Skriftens lære ved Åndens hjelp. Dess mer jeg arbeidet med det, jo mer mening og smak fikk det! Og jeg kunne ikke annet enn dele med de kristne hva jeg selv hadde fått. På den måten kunne ikke de falske lærdommer stå seg for sannheten!»

ANDREAS A. BØ

BESTILL BIBELSK TRO!!

Bestiller **BIBELSK TRO** for 1994. Ordinært abonnement (kr. 100,-). Studentpris kr. 70,-. (*Stryk!*)

GAVE: Send et årsabonnement til:

1) Navn/adr.:

.....

2) Navn/adr.:

.....

Send meg Bibelsk Tro hele 1994 og de av tidligere nummer som det finnes restopplag av. Bet. bare kr. 100,- + portoen på «gammelutgavene».

Bet. på forhånd (postgiro 0825 0578300 – bankgiro 3290.07.77786)/Send undertegnede girokort (*Stryk!*),

Navn/adr.:

.....

Porto
kr. 3,50

Til

Tidsskriftet
BIBELSK TRO

Postboks 264

4350 NÆRBØ

Medarbeidere/ skribenter:

Olav Fjermedal: Født 1922 i Vegusdal. Bonde/
kontorfullmektig. Forkynner i tre år i Indremisjons-
selskapet. Frivillig forkynner i NLM.

Trans, Erik: Født 1936 i Danmark. Utdannet kontor-
assistent. Luthersk Missionsforenings bibelskole,
Hillerød, 1959-60. Bibelskolen Fjellhaug 1961-62.
Predikant i Luthersk Missionsforening fra 1960.

Treidene, Terje: Født 1955 på Voss. Utdannet tømrer.
Forkynnerkurs 1981-83. Forkynner i Misjonssambandet,
Vestfold krets, 1980-83, Oppland krets 1983-85, Hauge-
sund krets fra 1987. Vaktmester på Solgry ungdoms- og
misjonssenter i 4 1/2 år.

Øivind Andersen:

Kvinnens plass i menigheten

Hva sier Guds Ord?

kr. 25,-

Norvald Yri m/fl.:

På Ordets grunn

*Et opprop til kristenfolket
i Norge*

kr. 25,-

Antikkforlaget

Boks 143, 4350 Nærbø
Tlf. 51 48 01 74

RT-reklamemyr (RRA)

HUGGET STOKK PANEL

– gammel tradisjon får nytt liv

Panelen benyttes til utvendig og innvendig formål.
Leveres i 22 mm tykkelse og i fire bredder.

Telefon 38 34 82 02 – Fax 38 34 84 10 – 4596 Eiken
Trelast – Byggevarer – Heltre furugolv – Eksklusive hus/hytter

**Høyland
og Jæren**
**FORBRUKS-
FORENING**

**Krogedal
bok & papir**

4350 Nærbø – 4341 Bryne

Bøn

Fader, du som i ljuset bur,
vend deg til oss med din Ande
kom med trøyst til kvar sjel som trur,
frels oss frå fårer og vande.
Vond er verda for dine små
Herre, vil du ikkje med oss gå,
verje og vakte og vara.
ille me då ville fara.

Trong er vegen som me må gå,
um me til himlen vil vinna.
Titt me snåvar og fell ifrå.
Hjelp du oss fram att å finna.
Når me trøytnar med foten særđ
lyft du oss då på di sterke herđ.
Hjelp oss i trengslar og møđa
såra dei djupe du grøđa.

Jesus Krisus, Gud eigen Son,
audmjuke vil me deg helsa.
Einast du er vår visse von,
einast hjå deg er der frelsa.
Viljuđt krossen du for oss bar
kjende deg skild frå din eigen far.
Einsam din strid laut du strida,
skulđlaus for oss laut du lida.

Ikkje noko er for deg løynt
allting frå grunnen du kjenner.
Våre møđor du sjølv har røynt,
difor til deg me oss vender.
Um då vegen er trong og vond.
Når me får tak i di frelsarhand,
aldri i mist me vil fara,
du oss i trengsla vil spara.

MARTIN MOTLAND

Jeg kjenner en venn

Jeg kjenner en venn som fra evighet av
har elsket, og elsker meg enn!
Ei høyde, ei dybde, ei død eller grav
kan skille meg fra denne venn.
Han søkte meg lenge før jeg søkte ham,
mens ennå jeg vandret på synderes vei.
Han søkte i ørk'nen et villfaret lam,
og lammet han søkte, var meg.

Han kjenner meg vel,
og dog har han meg kjær,
tross synder og brist – ja, tross alt.
Å under: Han elsker meg just som jeg er,
har selv meg med vennenaavn kalt!
Da hist på Golgata han ropte: «Fullbrakt!»,
han sonet min synd, tok min brøde på seg.
De armer som der ble på korset utstrakt,
de favner jo synd're som meg!

Tålmodige venn, som så elsket min sjel,
min stjerne i sorgenes natt,
som tilgir når ei jeg kan tilgi meg selv,
som aldri meg enn har forlatt.
Når kjære går fra meg og jeg står igjen
på gravhøyden – ensom – med sviende savn,
da kommer du til meg, min evige venn,
og slutter meg ømt i din favn!

Du kommer når jordiske venner må gå,
når veien er torn'full og trang.
Du kommer når himlen er skyfull og grå,
og fyller mitt hjerte med sang.
Og når jeg skal stige i dødsfloden ned,
du vil ikke slippe min skjelvende hånd,
men fører min sjel hjem til hvile og fred,
frigjort ifra jordlivets bånd.

F. F.